

PAS PREVI A L'ASSEMBLEA SINODAL

Avis, saviesa de la família

MONS. VINCENZO PAGLIA, president del Pontifici Consell per a la Família:

«El Sínode confirmarà la indissolubilitat del matrimoni. No podem contribuir que el món es faci miques»

En una plaça de Sant Pere plena a vessar, amb 40.000 ancians, el Papa va celebrar diumenge 28 de setembre la trobada amb els ancians i avis, als quals va animar a custodiar i transmetre la fe, i a lluitar contra la cultura del descart del món actual. Va ser l'avantsala del Sínode de la Família, que tindrà lloc a Roma, del 5 al 19 d'octubre amb el tema *Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització*. En aquest número analitzem les expectatives que genera aquest Sínode de la mà dels delegats de Pastoral Familiar de Barcelona, Girona, Sant Feliu i Terrassa. **P 3-5**

Homenatge al cardenal de la pau

Agustí Codinach

L'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir el 25 de setembre una sessió acadèmica com a cloenda de l'Any Cardenal Vidal i Barraquer. «El cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer va ser un bon pastor, lúcid i coherent en les seves decisions i entregat al servei de l'Església. Va defensar la llengua catalana. Sempre va treballar per la concòrdia i la pau», va afirmar el cardenal Lluís Martínez Sistach. **P 20**

Ordenació sacerdotal a la Sagrada Família

El nou curs del Seminari Conciliar de Barcelona s'ha iniciat amb una ordenació sacerdotal a la basílica de la Sagrada Família, la tarda del 28 de setembre. Mn. Santiago Cuquerella i Mn. Patrick Stref han rebut l'ordenació sacerdotal de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach, que ha fet una crida als joves a plantejar-se la vocació. Aquest curs el Seminari de Barcelona ha incorporat onze nous seminaristes. **P 16**

Sumari

- 8 Beatificació d'Àlvar del Portillo a Madrid
- 9 Celebrat el Meeting de Rímni 2014
- 22 Girona: prioritats pastorals del nou curs
- 25 El memorial del Senyor plasmat en art
- 26 Jornades de Portes Obertes a la Sagrada Família

Editorial

«Creure avui», 25 anys

El programa de Televisió de Mataró *Creure avui* ha arribat als seus vint-i-cinc anys. Amb aquest motiu, s'ha editat un opuscle del qual n'és autor Ramon Salicrú, que juntament amb la seva esposa, Elisa Mataró, ha estat el capdavanter d'un equip entusiasta de 125 persones que han fet possible el programa en aquest darrer quart de segle. En ell s'explica la gènesi, els objectius i la trajectòria d'aquest singular espai religiós que nasqué «relligat a l'Església catòlica local, en un mitjà de televisió plural i lliure, com corresponia a una societat clarament aconfessional i plural». El propòsit dels seus promotors era esdevenir un programa de divulgació, destinat tant a persones creients com no creients, que volia posar a l'abast de tothom la realitat, les preocupacions i les vivències dels cristians de Mataró. L'estiu del 1989, amb motiu de les festes de les Santes es va emetre el primer programa pilot.

El format actual de *Creure avui* respon a un esquema setmanal amb seccions fixes i variables. Així, cada setmana hi ha l'«Agenda» i «Temps de reflexió». Quant a les altres, a la primera setmana de mes s'hi situa «El tema d'avui» (un

espai que compagina les entrevistes al carrer amb l'opinió d'un expert i on es plantegen temes d'actualitat a la llum de la fe), i la secció «Comentaris de llibres». La segona setmana el programa s'obre amb una entrevista en profunditat («Opinió»). A la tercera «l'Espai jove» seguit d'una entrevista curta que titulen «Actual». La darrera setmana manté un format semblant a la segona.

Com escrivia el bisbe Joan Carrera en les mateixes pàgines d'aquest setmanari (23/04/2004): «No estem davant d'una idea —les idees abunden— sinó davant d'una realitat (...). Darrere del *Creure avui* hi ha tot un arxiprestat: hi és a través de les persones que fan possible el programa; hi és en el suport moral i econòmic de les parròquies, hi és en el seguiment constant del Consell arxiprestal.» Tot un model a seguir. Des de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel felicitem de tot cor aquest equip humà que ha mostrat que és possible mantenir —gràcies a l'esforç de molts— una presència constant des de la fe a la televisió. En definitiva, que es pot donar a conèixer mediàticament que val la pena creure avui.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

La pedagogia de la presència

Sovint ens busquen i no ens troben. Altres vegades som nosaltres mateixos qui ens busquem i no ens trobem. Absents respecte dels altres i de l'entorn, però també absents de nosaltres mateixos. «On ets?» —la primera pregunta que llegim a la Bíblia—, li demana Déu a Adam. No hi és, ni en el seu lloc ni centrat en la seva vida. Quan centrem la nostra vida només en nosaltres mateixos ens descentrem. Aleshores experimentem aquella soledat existencial que ens allunya de l'únic centre, Déu mateix, el més íntim de la nostra intimitat, i dels altres.

Aquesta és la nostra fragilitat i possiblement la causa de tantes fractures en les nostres relacions humanes. Centrar la nostra vida en Déu, ell que és Amor fet presència misericordiosa en Jesús, és l'aventura i la decisió més gran que dona sentit a la nostra vida. Som cridats a identificar-nos amb ell per la nostra adhesió creient i per la necessitat que tenim de ser estimats i tenir-lo a prop.

Quina incidència té tot això en la nostra vida? Ens hem de demanar orientant la pregunta vers la qualitat de la nostra presència. En un món fragmentat per tants motius, oferir un cor unificat i fraternal és la forma de ser presents per fer més sòlides les nostres relacions humanes des de la nostra fe en Déu i el nostre trobament amb Jesús. La pregària ens apropa a ell, entre nosaltres i ens dona la possibilitat de viure centrats i no dispersats. Tot això demana esforç i ascesi personal, conèixer més l'Evangelí, deixar que l'Esperit de Déu ens parli i fer-li cas, afavorir tots els vincles comunitaris que conformen la vida de cada dia, reordenar la nostra activitat per tal de ser homes i dones de comunió, un reclam constant per a la solidaritat. Tot esforç de presència compta amb la pedagogia original de Jesús continguda en el misteri de la seva encarnació, que cal aprofundir i viure. Aquesta pedagogia ens ajuda a recentrar la nostra vida en ell, l'apren i la contagia amb goig. Ens ha confiat el tresor de la seva presència!

L'efemèride de la setmana

Dia 6 d'octubre del 2002: a Sant Pere del Vaticà es canonitza sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

*CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Joan Arimany, Raquel Avendaño, Josep M. Bausset, Pilarín Bayés, Maurici Blancafort, Rosa M. Boixareu, Esther Borrego, Giorgio Chevallard, Agustí Codinach, Antoni Coll, Pep Daudé, F. Diego Espuny, Joan Guiteras, Joan E. Jarque, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monès, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Josep Rius-

Camps, Josep M. Sabé, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat

(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra.

C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €

Gibraltar i Portugal: 130,01 €

Resta d'Europa: 208,01 €

Amèrica i Àfrica: 243,11 €

Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Pregària constant i gran expectativa al voltant del Sínode

La comunió als divorciats és el tema de la discòrdia

Raquel Avendaño

Moments de molta pregària, fe i gran expectativa és l'ambient que es respira actualment al Vaticà quan falten pocs dies perquè comenci el Sínode sobre la Família, que tindrà lloc a Roma del 5 al 19 d'octubre.

El Papa ha demanat pregar constantment per aquesta Assemblea Sinodal que té com a gran tema *Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització*. Fent cas a la crida del Sant Pare, molts feligresos han anat a la plaça de Sant Pere per oferir les seves pregàries. Després de la Jornada de Pregària del 28 de setembre, augmenta a Roma l'expectativa i es deixen sentir opinions diverses per part d'alguns cardenals, en contra de la proposta del cardenal Walter Kasper, president emèrit del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians, que ha plantejat donar l'eucaristia als divorciats.

No és possible donar l'eucaristia als divorciats que s'han tornat a casar. Aquesta és l'opinió compartida pels cardenals Gerhard Ludwig Müller, Raymond Leo Burke, Walter Brandmuller, Velasio de Paolis i Carlo Caffarra, que en el llibre titulat *Restar en la veritat de Crist. Matrimoni i comunió en l'Església catòlica* repliquen i fonamenten per què no estan d'acord amb la posició del cardenal alemany.

«Està en joc la llei divina, la indissolubilitat del matrimoni. Una llei proclamada solemnement per Jesús i confirmada moltes vegades per l'Església, perquè és doctrina de fe de l'Església, la norma que afirma que el matrimoni ratificat i consumat entre batejats no pot ser dissolt per cap autoritat humana, sinó per la mort», ha declarat el cardenal Velasio de Paolis al diari italià *La Repubblica*.

Defensant la seva posició, «fidelitat i misericòrdia de Déu en la seva acció pastoral pel que fa als divorciats que s'han tornat a casar pel ritu civil», el cardenal Kasper ha declarat haver escrit el document amb el consentiment

VINCENZO PAGLIA
 «Hem d'afrontar la realitat sense condemnar, però sí amb l'esperança de transformar»

El Sínode comptarà també amb la presència i aportació de catorze parelles d'esposos de diferents països

del Papa. En una entrevista a la revista *Família Cristiana*, ha assenyalat que «els qui insisteixen en aquest tema desitgen d'una manera molt diferent de com ho desitja el Papa, evitar tota discussió. Marquen anticipadament una línia vermella, es fan mestres del Sínode i decreten que tot ja està dit i decidit. El Sínode esdevé doncs una farsa, i per tant, una desil·lusió per a molts fidels».

El document dels cinc purpurats que es publica a Itàlia l'1 d'octubre, just quatre dies abans de l'obertura del Sínode, ha rebut el suport de Mons. Cyril Vasil, secretari de la congregació per a les Esglésies orientals, i és sostingut també per Angelo Scola, arquebisbe de Milà, segons ha assenyalat *Vatican Insider*. D'altra banda, també el cardenal Timothy M. Dolan

s'hi ha declarat contrari.

Mons. Vincenzo Paglia, president del Pontifici Consell per a la Família, ha manifestat a *Catalunya Cristiana* que «el Sínode confirmarà la indissolubilitat del matrimoni. No podem contribuir que el món es faci miques. Una actitud de compassió i apropament és absolutament important i nosaltres hem de donar la cara a la realitat sense condemnar, sinó amb l'esperança de transformar. Iniciar un camí pastoral que, sense canviar la doctrina, pugui ajudar a consolar i trobar solucions».

Fent referència a la família i a les situacions de separació, divorci i convivència, el cardenal Angelo Bagnasco, president de la Conferència Episcopal Italiana, ha dit al diari *Avvenire*, que «seria enganyós reduir

les situacions esmentades a la pràctica sacramental dels divorciats tornats a casar, com sembla ser induïda per l'opinió pública».

També el cardenal Lluís Martínez Sistach ha recordat el que diu el Papa: «El debat no pot limitar-se a aquest únic problema.» I afegeix: «Els reptes són molts: la formació humana i cristiana dels joves, la preparació remota i propera del matrimoni, l'acompanyament dels esposos cristians incorporats a la comunitat, el servei reconciliador de la comunitat amb relació als matrimonis en crisi, assessorar els esposos separats sobre la possible nul·litat del matrimoni, el patiment dels esposos cristians divorciats i tornats a casar, l'harmonització entre la misericòrdia i la fidelitat, etc. La pastoral diocesana ha de procurar afrontar aquests desafiaments. És un treball no únicament de la delegació de Pastoral Familiar, sinó del conjunt de totes les realitats pastorals de l'Església diocesana».

En parlar del Sínode, que comptarà també amb la presència i l'aportació de catorze parelles d'esposos de diverses parts del món, Vincenzo Paglia ha expressat a *Catalunya Cristiana* que «els bisbes tindran l'oportunitat d'aprofundir els temes doctrinals més urgents, però no podem avançar ara

cap on ens portaran aquestes reflexions perquè significaria contradir la varietat i capacitat d'anàlisi de l'episcopat mundial». Amb l'esperança que el Sínode aconseguixi crear un apropament entre l'Església i els nous reptes de la família, el Successor de Pere convida els creients a resar

per aquesta intenció. El mateix Papa, després d'haver tornat d'Albània el 22 de setembre, va resar a la basílica de Santa Maria la Major. I convida totes les famílies a resar amb ell a la plaça de Sant Pere fent vetlla d'oració en preparació del Sínode sobre la Família.

LA FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA ENS APROPA A LA HISTÒRIA DEL NOSTRE PAÍS

La Federació de Cristians de Catalunya (FCC) organitza un curs d'història, que tindrà lloc dos dijous de cada mes. A través d'aquestes sessions, la FCC realitza un dels seus objectius, com és el de promoure l'amor a Catalunya. Un dels elements que caracteritza la nació és la història comuna, que enclou el passat, el present i es projecta cap al futur en funció d'una destinació comuna. Estimar la nostra pàtria comporta no només viure amb responsabilitat el seu present i amb consciència d'un futur comú, sinó també conèixer-ne el passat, que ens ha configurat com a poble, valorar-lo i estimar-lo.

Flama.info, 16 de setembre del 2014

Sessions: dijous de 18.30 a 20.00 h

2014

16 i 30 d'octubre
6 i 20 de novembre
4 de desembre

2015

15 i 29 de gener
5 i 19 de febrer
5 de març

Docents: experts en història

Coordina: Agustí Gallart

Lloc: Calàbria, 273-275, entresòl, 4a, 08029 Barcelona

Inscripcions: tel. 933 630 364
fedcristians@federaciocristians.org

Preu de tot el curs: general, 25 euros
estudiants, 10 euros

Hi ha una qüestió cabdal: viure el compromís matrimonial amb un compromís de fidelitat i unitat

JOSEP MARIA GUARDIOLA I DOLORS RIPOLLÈS

Delegació de Família i Vida del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

El Sínode sobre la Família va tenir una fase de preparació prèvia amb un qüestionari. Ara, la secretaria del Sínode ha redactat i fet públic l'*Instrumentum laboris* que recull la totalitat de les respostes al qüestionari.

És l'hora de la pregària, del debat i, com deia Joan XXIII en la missa d'obertura del Concili Vaticà II, del treball per créixer en santedat, tant laics, religiosos com preveres, per tal de garantir l'èxit del Sínode.

El Sínode haurà de tractar qüestions complexes; però, n'hi ha una de cabdal: viure el compromís matrimonial amb un compromís de fidelitat, d'unitat per sempre.

Haurà d'entomar el disseny de nous camins per ajudar que en una societat líquida, que considera el compromís per sempre com un límit a la llibertat, repregui el compromís definitiu com una virtut alliberadora i per la qual val la pena lluitar, amb l'ajuda de Déu.

Aquest és el mandat que rebem de Crist en respondre als fariseus sobre la legitimitat del divorci establert a la llei de Moisès (cf. Mt 19,5-6).

ACLARIMENT

El Consell Directiu de la Federació de Cristians de Catalunya vol fer un aclariment en referència a la informació publicada al número 1.826, pàg. 3-4, sobre la proposició de llei per garantir els drets del col·lectiu LGTB. El Consell Directiu de la Federació de Cristians de Catalunya vol deixar clar que no s'ha posicionat en relació amb aquesta proposició de llei.

Expectatives a Catalunya

Els problemes més importants que tenen plantejats els matrimonis i famílies són en primer lloc el mateix concepte d'amor

MN. MANUEL CLARET

Delegat de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona

El dia 6 d'octubre el Sínode de la Família iniciarà les seves sessions. La tasca que l'espera és gran i important. El tema de la família preocupa i molt l'Església. És un secret de domini públic que la família està en crisi, que ha sofert grans canvis i que cal resituar el paper de l'Església per oferir a les persones i a les famílies tot el seu suport, i per complir la seva missió.

Els problemes més importants que tenen plantejats els matrimonis i famílies actualment són en primer lloc el mateix concepte d'amor. Aquest és viscut com una experiència emotiva, sensible, subjectiva, sense que impliqui compromís de per vida, i de servei a la vida. En segon lloc, la família, com a conseqüència de la manca d'estabilitat conjugal, és «dèbil», fàcilment es «trenca». És també cert, molts troben en la nova família la pau i felicitat que no han trobat i gaudit anteriorment. Finalment, la sexualitat és objecte de consum; ha deixat de ser patrimoni i signe i manifestació de la vida conjugal.

Arran del qüestionari publicat per la Secretaria del Sínode sorgiren unes qüestions importants. La primera és demanar que l'Església doni més atenció a les famílies. En segon lloc, la necessitat de donar una resposta a les noves situacions pastorals: acollir i oferir resposta als casos d'irregularitat conjugal i familiar. És urgent oferir a aquestes persones i famílies una resposta vàlida, que posi fi a la seva marginació en el si de l'Església. Una de les peticions constants és poder rebre els sacraments. Aquest tema ha creat grans expectatives i la resposta que ofereixi el Sínode pot ser causa de gran joia o de gran decepció. Finalment, cal ajudar els promesos a fer una bona preparació al matrimoni. L'acció pastoral no pot limitar-se a preparar l'expedient. Cal oferir-los un bon acolliment, adaptar-se a les seves necessitats, dedicar-los el temps que requereixen, oferir-los possibilitats de participar en grups de pastoral matrimonial i familiar. Aprofundir en la fe cristiana per tal que aquesta incideixi en la vida conjugal i familiar.

N'esperem que es valori la necessitat d'una pastoral familiar que aspiri a una formació constant sobre la persona

JOSEP M. SUÑER I M. ÀNGELS PUIGDEVAL

Delegats de Pastoral Familiar del bisbat de Girona

Del treball previ *Instrumentum laboris*, resum de l'enquesta que el papa Francesc va enviar a tota l'Església, en comentarem algunes esperances i il·lusions que tenim després de la seva lectura.

Esperem que del Sínode en surtin resolucions que tinguin en compte el fet divergent actual entre la valoració positiva que fa l'Església de la família i l'allunyament de molts fidels per la seva moral sexual.

N'esperem que la preparació a sacerdots i laics en missió pastoral sigui l'adequada per acollir les noves realitats familiars, no en mirades legalistes.

N'esperem orientacions que ens portin a l'arrel del model cristià: Jesucrist.

N'esperem que es valori la necessitat d'una pastoral familiar que aspiri a una formació constant sobre la persona, que ens ajudi a créixer i desenvolupar-nos com a persones humanament i espiritualment madures.

N'esperem una resposta orientadora, sobre el celibat obligatori per als sacerdots, el lloc de la dona i dels laics a la vida eclesial.

N'esperem un impuls a la necessitat d'una bona acollida a la persona que s'acosta a l'Església a demanar un sacrament. És un moment clau per despertar i revifar una fe, potser oblidada en alguns d'ells.

N'esperem una revitalització de les parròquies, «família de famílies», feta d'acollida i d'acompanyament, viscut amb misericòrdia i tendresa.

La família és el veritable mirall on l'Església ha de mirar-se per entendre's a si mateixa

P. GASPAR BORDA, MIQUEL CREUS I MONTSERRAT PRATS

Delegació de Pastoral Familiar de la diòcesi de Terrassa

Per a nosaltres, aquest Sínode serà molt positiu perquè es revisi tota la pastoral familiar que s'està fent, partint de les problemàtiques i necessitats del món actual, que es van manifestar en les enquestes realitzades. Pensem que la pastoral no pot estar fragmentada en petits sectors sinó que ha de tenir una mirada més unitària, centrant-se en la vocació a l'amor i, per tant, en la família.

Aquest Sínode és molt important perquè l'Església té raons fonamentals per realitzar la seva missió evangelitzadora a través de la família:

1. La família té la prioritat perquè és l'àmbit on la persona madura la seva pròpia identitat i avança en la seva vocació a l'amor. La família és el fil conductor que guia la persona en la seva relació amb Déu i amb el món.
2. La història de la salvació ens presenta la llar familiar com el lloc on Déu es fa home i comunica el seu Amor. El camí de Déu cap a la humanitat passa necessàriament per la família.
3. La família és l'essència mateixa de l'Església. La família és el veritable mirall on l'Església ha de mirar-se per entendre's a si mateixa.

Pelegrinatges del 2014-2015

TERRA SANTA

Del 26 novembre al 3 desembre

FEBRER / **Índia:** El Rajasthan

MARÇ / **Roma i Assís:** Audiència papa Francesc

MARÇ / **Marroc monumental**

ABRIL / Setmana Santa / Pelegrinatge a **Santiago de Compostel·la i Fàtima**

ABRIL / **Grècia:** Ruta de sant Pau

MAIG / **Uzbekistan:** La ruta de la seda

MAIG / **Roma:** Secrets del Vaticà

JUNY / Pelegrinatge a Terra Santa

JUNY / **Nord d'Itàlia:** Ruta de Joan XXIII

JULIOL / **Canadà:** Costa del Pacífic

JULIOL / **Castella:** Ruta de santa Teresa d'Àvila

ETIÒPIA

Del 12 al 24 de gener 2015

Cristianisme etiòp. Celebració de l'Epifania Timkat - a la Jerusalem africana - Lalibela.

AGOST / **Armènia i Geòrgia:** Cristianisme al Caucas

AGOST / **Etiòpia:** Ètnies, cristians i tribus del sud

AGOST / **Terra Santa i Petra**

SETEMBRE / **Indoxina:** Vietnam i temples d'Ankgor

OCTUBRE / **Turquia:** Ruta de sant Pau

OCTUBRE / **Japó:** Gran imperi d'Orient

NOVEMBRE / **Pèrsia:** Ruta bíblica

DESEMBRE / Llums de Nadal a **Nova York**

DESEMBRE / Pelegrinatge a **Terra Santa**

El Papa presideix la trobada amb els ancians i avis

Benet XVI participa en la celebració

ACI
Ciutat del Vaticà

En una plaça de Sant Pere plena a vessar, entre els quals hi havia 40.000 ancians, el Papa va celebrar el diumenge 28 de setembre la trobada amb els ancians i els avis, als quals va animar a custodiar i transmetre la fe, i a lluitar contra la cultura del rebuig del món actual. Hi va donar testimoni un matrimoni gran que ha aconseguit fugir de la persecució de l'Estat islàmic a l'Iraq. Després d'escoltar el seu testimoni, el Pontífex va assenyalar que «aquests germans ens donen testimoni que fins i tot en les proves més difícils, els ancians que tenen fe són com arbres que continuen donant fruits. I això és igualment vàlid en les situacions més ordinàries, on, malgrat tot, pot haver-hi altres temptacions i altres formes de discriminació».

Francesc va ressaltar que «la vellesa, de forma particular, és un temps de gràcia en el qual el Senyor ens renova la seva crida: ens crida a custodiar i transmetre la fe, ens crida a pregar, especialment a intercedir, ens crida a restar a prop dels més necessitats».

En un ambient de festa, en el qual també es va fer present el tenor italià Andrea Bocelli, el Pontífex va ressaltar que «els ancians, els avis, tenen una capacitat per comprendre les situacions més difícils. I quan pregunten per aquestes situacions, la seva pregària és més forta».

Durant la trobada, que portava per lema «La benedicció de la vida llarga», Francesc va afirmar que «els avis, que han rebut la benedicció de veure els fills dels seus fills, se'ls ha confiat una gran tasca: transmetre l'experiència de la vida, la història d'una família, d'una comunitat, d'un poble; compartir amb senzillesa una saviesa, i la mateixa fe».

Segons el Bisbe de Roma, «no sempre l'ancià, l'avi, l'àvia, té una família que pot acollir-lo. I aleshores, benvingudes siguin les llars per a la gent gran... sempre que siguin llars i no presons! No pot haver-hi instituts on els ancians visquin oblidats, com amagats, sense tenir-ne cura». En aquest sentit, va manifestar que «em sento a prop dels nombrosos ancians que viuen en aquests instituts, i penso amb gratitud en les persones que van a visitar-los i en tenen cura. Les llars per a gent gran haurien de ser els "pulmons" d'humanitat d'un país, en un barri, en una parròquia; haurien de ser "santuàries" d'humanitat, on els qui són vells i febles són atesos i custodiats com un germà o una germana gran».

El Papa va denunciar que «existeix la realitat de l'abandonament dels ancians. Quantes vegades es rebutja els ancians amb actituds d'abandonament que són una vertadera eutanàsia amagada!». Per això, va recordar que

«tots som cridats a contrarestar aquesta cultura del descart. (...) Som cridats a construir amb paciència una societat diversa, més acollidora, més humana, més inclusiva, que no necessita descartar les persones més febles de cos i ment, més encara, una societat que adapta el seu propi "ritme" segons el d'aquestes persones».

Finalment, Francesc va llançar una advertència: «Un poble que vetlla per la gent gran i no la tracta bé no té futur: perd la memòria i es desarrela de les pròpies arrels».

Benet XVI

En la trobada va participar el papa emèrit Benet XVI. Amb 87 anys d'edat,

PAPA FRANCESC
«Som cridats a construir amb paciència una societat diversa, més acollidora, més humana, més inclusiva, que no necessita descartar les persones més febles de cos i ment»

va arribar al seu lloc a l'atri de la plaça de Sant Pere cap a les 9.10, acompanyat pel seu secretari, l'arquebisbe Georg Ganswein, i del president del Consell Pontifici per a la Família i organitzador de l'esdeveniment, Mons. Vincenzo Paglia.

Francesc, que enguany farà 78 anys, es va apropar a saludar Benet XVI en una trobada alegre amb el seu predecessor. Després es va dirigir a la seu que havia estat preparada per a ell a l'atri de la basílica de Sant Pere.

En el seu parlament, el papa Francesc va agrair «en especial la presència de Benet XVI. Ja he dit moltes vegades que m'agrada molt que visqui aquí, al Vaticà, perquè és com tenir l'avi a casa. Gràcies!»

Les floretes del papa Francesc

Una Església sense fronteres

Esther Borrego Linares

Francesc ha parlat recentment d'una Església sense fronteres, mare de tots. No és la primera vegada que el Papa ens posa al davant el repte de l'acollida, de vetllar, de tenir cura de les persones que deixen casa seva en un «viatge arriscat de l'esperança, amb el cor ple de desitjos i pors». Són moltes, massa, les ocasions en què aquestes pors es fan reals i els desitjos es perden pel camí.

N'ha fet referència en el Missatge per a la Jornada Mundial del migrant i del Refugiat. Novament ens ha mostrat la seva preocupació per les situacions que viuen moltes persones al voltant nostre.

Jesús té una predilecció especial per les persones més vulnerables, pels més febles i és el que ens demana: reconèixer el seu rostre en qui pateix. Són moltes les situacions que provoquen dolor en el món actual,

moltes persones són víctimes «de noves formes de pobresa i d'esclavatge». Com a cristians, com a seguidors de Jesús, hem de vetllar pels més fràgils, apropar-nos a les persones que parteixen.

L'Església, com a poble de Déu, hem de ser, com ens ha recordat el Papa el 23 de setembre passat, «mare amb el cor obert al món sencer». Més enllà de diferències de qualsevol tipus hem d'acollir i vetllar per tota persona pel fet de ser-ho.

Aquesta vegada, a més, ens parla que hem de compartir els recursos que tenim, per al bé comú, renunciant fins i tot «al nostre propi benestar»; però no deixa de sorprendre quan no només ens parla en aquests termes, sinó que afirma amb rotunditat que cal un canvi en l'ordre econòmic i financer mundial per aconseguir un progrés autèntic per a tothom.

Madrid

Àlvar del Portillo, nou beat per a l'Església

El Papa destaca que «la senzillesa i la vida quotidiana són camins de santedat»

Redacció
Valdebebas

Àlvar del Portillo, bisbe i successor de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer al capdavant de l'Opus Dei, va ser proclamat beat el dissabte 27 de setembre en una cerimònia que es va celebrar a Madrid i que va comptar amb l'assistència de milers de persones de 80 països. El papa Francesc —en una carta llegida a l'inici de l'acte— va destacar que el nou beat «ens ensenya que la senzillesa i la vida quotidiana són camins segurs de santedat». El cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a la Causa dels Sants, va presidir la celebració i va posar en relleu la humilitat d'Àlvar del Portillo.

L'acte de beatificació es va celebrar al parc de Valdebebas de Madrid, on hi havia entre 8.000 i 10.000 catalans. Després de la fórmula solemne de beatificació pronunciada a les 12.24 pel cardenal Amato, es va descobrir

la imatge del nou beat, la festa del qual se celebrarà el 12 de maig a les diòcesis que la Santa Seu determini. Al principi de la celebració es va llegir una carta que el Papa va enviar al prelat de l'Opus Dei, Javier Echevarría, on destaca que «el beat Àlvar del Portillo ens envia un missatge molt clar, ens diu que ens refiem del Senyor». A la carta, el Papa diu que li agrada recordar una pregària que el beat Àlvar repetia sovint, especialment en les celebracions i aniversaris personals: «Gràcies, perdó, ajuda'm més!» El Sant Pare també indica que «ens ensenya que la senzillesa i la vida quotidiana són camins segurs de santedat». La va llegir durant la cerimònia el vicari general de l'Opus Dei, Fernando Ocariz.

«Pastor segons el cor de Crist, zelós ministre de l'Església.» Aquestes són les paraules del papa Francesc referides a Àlvar del Portillo amb què el cardenal Angelo Amato va començar l'homilia. Va subratllar la humilitat d'Àlvar del Portillo i va dir que per al nou beat aquesta virtut era «la clau que obre la porta per entrar a la casa de la santedat». Va acabar dient que Àlvar del Portillo «ens convida a ser sants com ell, vivint una santedat amable, misericordiosa, afable, mansa i humil» i que «ara més que mai necessitem una ecologia de la santedat, per contrarestar la contaminació de la immoralitat i de la corrupció. Els sants ens conviden a introduir en el si de l'Església i de la societat l'aire pur de la gràcia de Déu, que renova la faç de la terra».

El prelat de l'Opus Dei, Javier Echevarría, va tancar l'acte amb una pregària per «les nostres germanes i germans que, en diverses parts del món, pateixen persecució i fins i tot martiri a causa de la fe». Va acabar amb un missatge d'agraïment al Papa «pel seu missatge paternal, la seva proximitat i els consells clars per la lluita espiritual

ANGELO AMATO:
«Àlvar del Portillo ens convida a ser sants com ell, vivint una santedat amable, misericordiosa, afable, mansa i humil»

dels cristians» i a totes les persones que han participat a la beatificació.

Àlvar del Portillo (Madrid, 11 març 1914 - Roma, 23 març 1994) fou un bisbe, successor de sant Josepmaria al capdavant de l'Opus Dei. Enginyer de camins, s'incorporà a l'Opus el 1935, on uns anys després s'ordenà sacerdot. El 1946 es traslladà a Roma per ajudar sant Josepmaria i va participar al Concili Vaticà II. Com a prelat, estengué la prelatura a 20 nous països i posà en marxa nombroses iniciatives socials i educatives. Amic de l'abat de Montserrat Aureli Maria Escarré i devot de la mare de Déu de la Mercè, va ser a Catalunya en diverses ocasions.

En les properes setmanes se celebraran desenes de misses d'acció de gràcies arreu del món. La primera d'aquestes celebracions presidides pels bisbes catalans va tenir lloc el 3 d'octubre a la catedral de Vic. A Barcelona hi haurà una missa d'acció de gràcies el proper 24 d'octubre, a les 20.00, a Santa Maria del Mar. Es poden consultar les principals celebracions a www.opusdei.cat.

CatalunyaCristiana

Subscriuiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e: _____

Edició paper 130€ Edició digital 90€

Edició en català Edició en castellà

Forma de pagament

Únic pagament per any Dos pagaments semestral

Xec nominatiu que adjunto Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular _____

Entitat _____ Oficina _____ DC _____ Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Itàlia

Cap a les perifèries del món i de l'existència

El Meeting de Rímmini 2014 dóna la paraula a testimonis d'Iraq, Síria i Ucraïna

Giorgio Chevallard
Rímmini

Aquest any els organitzadors del Meeting han recollit el repte del papa Francesc d'anar a les perifèries i han enriquit la gran trobada anual de Comunió i Alliberament amb la presència de molta gent, exposicions i temes de les «perifèries» físiques i existencials.

«Què busqueu?» Francesc ha repetit aquesta pregunta de Jesús en el seu missatge al Meeting, que convida a no perdre el contacte amb la realitat (i a estimar-la) vivint sempre intensament la realitat i a tenir sempre la mirada fixa en l'essencial: «De vegades val més alentar el pas... per mirar als ulls i escoltar.»

La trobada d'enguany va tenir lloc en uns dies dramàtics en moltes perifèries del món —Iraq, Síria, Ucraïna, Terra Santa...—, d'on van acudir al Meeting molts testimonis privilegiats. Com el pare Pizzaballa, custodi de Terra Santa; Aleksander Filonenko, professor ucraïnès ortodox que va proclamar la ponència central del Meeting; el bisbe d'Alep, Georges Abou Khazen; Panteleimon, vicari de Sa Santedat el Patriarca de Moscou i de tot Rússia; i Shlemon Warduni, bisbe auxiliar caldeu a l'Iraq.

El pare Pizzaballa va denunciar que hi ha molts estereotips sobre el que està passant a Terra Santa, que no pateix una guerra de religió sinó una lluita pel poder que es contradiu amb la història de la zona: «La guerra civil a Síria no és una revolució que neix del poble, sinó que és importada de Qatar i Aràbia Saudita, d'on arriben grans sumes de diners per finançar els extremistes, com ha denunciat Saaman Daoud, cristià de Damasc que treballava com a intèrpret.» El franciscà va rebutjar la demonització genèrica de l'islam, va reivindicar el passat de convivència entre les diferents confessions —convivència basada en una identitat explícita i no en una identitat censurada com a Occident— i va condicionar l'ús de la força al fet que vagi acompanyada d'una perspectiva de reconstrucció, de pau i convivència. El custodi ha estat testimoni d'actes bells de solidaritat i ajuda mútua entre cristians i musulmans a Síria. Per exemple a Alep, on ha pogut viatjar fa poques setmanes.

La periferia de la perifèria

«Les perifèries no són lluny —va assenyalar el president de la República italiana, Giorgio Napolitano, en el missatge que va enviar a l'inici del Meeting—, de fet formen part del nostre món i del que vivim.» Entre les personalitats italianes assistents van destacar el cardenal Gualtiero Bassetti, els ministres italians Poletti i Giannini, el president dels empresaris italians,

El professor ortodox Aleksander Filonenko ha estat el primer no catòlic en la història del Meeting que ha pronunciat la seva ponència central.

Giorgio Squinzi, i Sergio Marchionne, CEO de Fiat-Chrysler.

Anar a les perifèries, sortir a l'encontre de les perifèries, és la modalitat mitjançant la qual podem reconèixer cada vegada més l'essencial, podem viure aquesta presència tan important que sense ella la realitat no tindria significat. I això és el que ens permet interessar-nos per tot, per qualsevol aspecte de la vida. Els «experts» del Meeting no es van tancar en els seus nínxols especialitzats o acadèmics sinó que van dialogar entre ells, buscant l'essencial, i es van comprometre a fer un treball amb els joves. Tant és així que hi havia xerrades que ajuntaven un professor d'astronomia expert en l'estudi de l'univers amb un poeta; o un arqueòleg com el professor Buccellati i el teòleg espanyol Ignacio Carbajosa; o un magistrat i polític —Violante, protagonista de Manos Limpias— amb el rector de la Universitat Sant Damas de Madrid, Javier Prades. O un paleontòleg, un professor d'astronomia i un matemàtic, en una trobada titulada *La fascinació de la investigació: del particular al tot*.

«Jo estic en la perifèria de la perifèria», ha lamentat el matemàtic francès Laurent Lafforgue mentre apuntava que entre les 8.000 persones que l'escoltaven no hi havia ni dues persones que sabessin quin era el camp del qual era especialista. «És que no únicament no podem dialogar

Moltes històries, moltes situacions diferents, però que han tingut un denominador comú: mostrar el poder del cor

entre científics de diferents branques, ni tan sols entre de la mateixa branca si som especialistes de temes diferents: no ens entenem.» Què és aleshores el que ens permet arribar al tot, comunicar amb sentit entre nosaltres, complint aquesta «nostàlgia del centre» que tenim tots? Cap ciència és «tot», ni tan sols les matemàtiques. Però la percepció de la unitat del coneixement i de la realitat, va confessar Lafforgue, la troba més aquí al Meeting que en les institucions universitàries, on corren el risc de perdre-la encara que hagi estat en el seu origen. El sentit de la totalitat està encarnat en la persona humana: i el troba en la passió dels milers de voluntaris, que, tot i que cansats per la tasca, continuen amb fermesa la seva missió, com la que li va explicar a les 8 de la tarda l'exposició sobre Tolstoj.

Com succeeix cada any, molts han

reconegut la riquesa d'aquesta experiència i el seu valor com a contribució al món: «La unitat que es viu aquí és una esperança per a tothom.»

Un dels encontres més preuats va ser el del pare Antonio Spadaro, director de *Civiltà Cattolica*. Va parlar en la seva intervenció de dues formes d'entendre l'Església: una és l'Església-far, que enmig de la tempesta, immòbil, llença la seva llum i defensa principis clars; il·lumina, però no es mou, no es «mulla». L'altra és una Església-torxa que porta la llum allí on els homes la necessiten, il·lumina les perifèries, allí on viu i pateix l'home d'avui. És l'Església de campanya que vol el papa Francesc.

Moltes històries, moltes situacions diferents, però que han tingut un denominador comú: mostrar el poder del cor. El cor de l'home que és lliure i capaç de reconèixer l'essencial. Com a testimonis de la veritat brillaven les exposicions sobre *Història d'una ànima carnal. Als cent anys de la mort de Charles Péguy* i sobre *Tolstoj. El crit i les respostes*. Una altra magnífica exposició va ser *Generar bellesa. Nous inicis a les perifèries del món* que presentava algunes activitats d'AVSI (l'ONG italiana equivalent a CESAL) a Uganda, Equador, Brasil.

La cita per al Meeting 2015 serà del 23 al 29 d'agost, amb el títol *De què és absència aquesta absència, cor, que de cop i volta t'omple?*

Punt de vista

Maurici Blancafort i Planas

Voluntari i president Amics de la Gent Gran

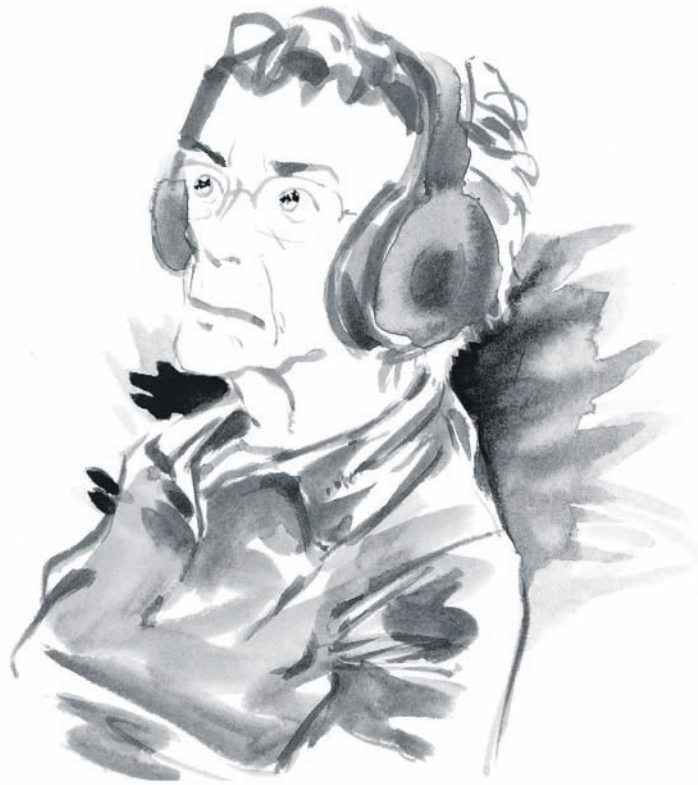
Temps per als avis

Suposo que avui serà un diumenge com qualsevol altre. Aprofitaré les últimes calors de l'estiu per fugir de la quotidianitat i insuflar una petita dosi d'aire i natura que m'oxigeni. Potser m'animo a córrer, o m'emporto els nens a jugar amb la sorra; i podré fer l'aperitiu, beneïda cervesa fresca, amb la dona en aquella terrassa que ens agrada tant. Fins que arribi el vespre i acomiadi el dia devorant la premsa dominical, especialment farcida. Una jornada intensa de benestar i companyia.

Suposo que avui serà un diumenge com qualsevol altre. Aprofitaré les últimes calors de l'estiu per fer el de sempre: veure la televisió. Tant se val el dia que és: tot és el mateix. Ara ja fa temps que no surto de casa i prefereixo no aventurar-me: em fa por caure. Espero que el meu fill, aquest cop sí, no es limiti a fer la trucada preceptiva i que em vingui a veure. I els nens... quan els podré veure?... Fins que arribi el vespre i vagi a reposar, sense ganes ni son. Una jornada intensa de soledat i aïllament.

Tots som coneixedors d'alguna d'aquestes realitats, des d'un costat o l'altre: en la nostra pell o en l'entorn immediat. Girem la mirada cap a altres assumptes, sens dubte, molt importants: és que anem molt atafegats. Moisès en nom nostre, en el full de ruta que vam rebre, va encomanar «Que honréssem el pare i la mare.» I, a més, prometeren que si complíem «els nostres dies es prolongarien i ens aniria bé sobre la terra». És així? Estem a l'alçada?

Tots els grans s'han desviscut per tots nosaltres. Diverses generacions d'antecessors s'han trencat l'esquena perquè puguem gaudir d'aquest nivell de vida excel·lent. Ja no ens manca menjar, llar ni escalf, a pesar de les nombroses dificultats que molts patim. I tot i així ens sentim immortals, estressats i infeliços. I davant d'aquesta situació que viuen tan desconeguda, plena d'angoixes i pors, la nos-

tra «civilització» els arraona conformant-se amb garantir-los els mínims perquè puguin subsistir. Res no és suficient.

Ara és l'hora, però també per dir prou a aquesta realitat. Els grans, pares i avis, necessiten beure del nostre caliu. Voldran poc més que deixar de ser invisibles, que t'asseguis al seu costat i que els dediquis el bé més preuat de què tots gaudim: el temps.

Ara vés-hi, fes-los un petó i escolta'ls. Fent-los companyia gaudiràs de la màgia de fer créixer la confiança, llavor de l'amistat. No oblidis tampoc, però, de saludar tota la gent gran que vegis, perquè de ben segur que et correspondran amb un enorme somriure.

cada un de nosaltres. Prega que els joves llegeixin aquesta obra, aquesta «perla preciosa», per tal de saber què creuen. Se serveix de la comparança de l'estudi seriós en què l'informàtic ha de conèixer el sistema operatiu o el músic la partitura.

Conèixer la fe és necessari pel desafiament dels nostres temps i per la fortalesa de la fe. Sugereix diverses maneres d'estudiar el catecisme amb passió i perseverança! «Sacrifiqueu per ell el vostre temps! Estudieu-lo en el silenci de la vostra habitació, llegiu-lo entre dos, si sou amics, formeu grups i xarxes d'estudi, compartiu idees a través d'internet. Sigui com sigui, resteu en diàleg amb la vostra fe!» Els joves s'han de sentir apassionats per donar a conèixer l'Evangeli.

Youcat és un llibre molt ben fet! Goso demanar als que no són joves que el llegeixin amb afany. Una lectura que no cansa. Si bé recomano que evitin llegir-lo tot de cop. També les idees s'han de digerir. Tal vegada, hi haurà fragments que duren a la pregària. Una interiorització de veritat! Útil també per a la formació de catequistes.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Youcat

Youcat és un magnífic catecisme destinat als joves. El Papa emèrit Benet XVI el prologa. Explica que, després de l'edició del Catecisme de l'Església catòlica, va sorgir la necessitat de fer-ne diverses adaptacions. Una d'elles pensant en els joves. Benet XVI aconsella als joves la lectura d'un llibre extraordinari. Té tota la raó! Youcat és un catecisme magnífic! Nou i estimulants.

El Pontífex emèrit creu en la inquietud dels nois i noies actuals per conèixer la fe cristiana. Afirmar que els joves d'avui no són tan superficials com se'ls acusa de ser. Està segur que volen conèixer i saber en què consisteix la vida. Quina és l'atracció del Youcat? El fet que aquest llibre ens parla del nostre destí i, per consegüent, ens toca de prop a

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Lisieux

Acabat el batxillerat, al Seminari, amb les pregàries, el director espiritual llegia fragments d'un llibre. Jo estava una mica atordit per tot el que suposava el canvi de vida: la sotana, l'internat, el llatí, allò que sentia: «animeta, petiteta...» perquè ho trobava ridícul. Em vaig reconciliar amb Teresa de l'Infant Jesús el dia que en vaig llegir la biografia escrita per Von Balthasar. Una frase em va fer canviar la visió: «Teresa era de família burgesa, d'ambient apocat, i així s'expressava.»

Hi ha moltes persones que van viure santament. L'Església, d'acord amb els protocols, declara la santedat d'alguns i no dubto gens que l'encerta. La qual cosa no vol dir que, qui rep el títol hagi portat tota una vida exemplar. Penso en Segimon, un germànic, la festa del qual celebrem l'1 de maig, que, prenent títols imperials, va matar un familiar. Un altre exemple seria el bon lladre, que va tenir ben poques hores per guanyar-se el cel.

Explico això perquè, llegint Teresa de l'Infant Jesús, malgrat el llenguatge, que és diferent del nostre, aprenguem a ser sants. Aquesta jove va morir amb 24 anys i va rebre el títol de doctora de l'Església, que ben poques tenen. És patrona de les missions i afegeixo pel meu compte que és genial. Lisieux està situada a la Normandia. No té cap altre interès que el relacionat amb santa Teresa. Una gran basílica d'estil neogòtic, el convent on va viure i va morir, i Le Buissonnes. Aquí va viure fins que va entrar al Carmel.

Es conserva en bon estat i s'hi guarda el que va envoltar la seva infantesa, les joguines i objectes pietosos. La darrera vegada vaig decidir dedicar-me exclusivament a Le Buissonnes i fixar-me en detalls tan banals com la cuineta amb què jugava.

També és interessant l'escultura del jardí. La representa a ella i el seu pare asseguts al mateix lloc on intercanviaven confidències. Vaig pensar, els joves d'avui tenen l'ocasió i la possibilitat de passar estones a soles amb el seu pare parlant?

Als 14 anys es va atrevir, en un viatge a Roma, sol·licitar al papa Lleó XIII poder entrar al Carmel. I ho va aconseguir. Era decidida, malgrat la seva hipersensibilitat, que la portava a plorar després d'emocions i, passat el plor, tornar a plorar, penedida d'haver plorat. Aquesta experiència que ella recorda, la va fer dir a un familiar que no pensés gaire en els seus pecats perquè el penediment excessiu pot ser orgull. O, a l'arribada al Carmel d'una cosina, li diu que les pregàries juntes no se sumen, es multipliquen.

Malalta de tuberculosi, va oferir els dolors pels missioners. Era sumament obstinada i interessada pel que importava al Senyor. En coneixem molts detalls gràcies a les fotografies. Un dia vaig llegir que havia estat la primera santa retratada.

Le Buissonnes es pot visitar lliurement i de franc. T'ho ensenyen i t'ho expliquen tot, i, al final, et conviden a fer una estona de pregària.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La utopia de la primera comunitat

Quin és el paper de la utopia en la vida d'una persona o d'un grup? La utopia, com els objectius, és el primer que es pensa i el darrer que s'aconsegueix. Estimulen les energies en una direcció constructiva, que aproxima a la meta sense arribar-hi. L'error és confondre-la com a punt de partida. Lluc, l'autor dels Fets dels Apòstols, quan parla de la primera comunitat cristiana, escriu: «La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i cap d'ells no considerava com a propis els béns que posseïa, sinó que tot estava al servei de tots. Amb gran poder els apòstols donaven testimoni de la resurrecció de Jesús, el Senyor, i la gràcia de Déu actuava en ells» (Act. 4,32-35). No és un retrat de la realitat, sinó un avançament del final que es desitja. No és un fet, sinó una utopia. No és el punt de partida, sinó la meta. N'hi ha prou de llegir els paràgrafs anteriors i posteriors per adonar-se del significat d'aquest fragment. Abans es parla de la persecució que pateixen els apòstols Pere i Joan. Després s'explica el frau d'Ananies i Safira. La primera comunitat cristiana no és cap bassa d'oli. Té una mica de tot. Hi trobem una gran il·lusió de ser fidel a Jesús, i a la vegada renyines de grups i entregues a mitges. Si no s'entén bé, podem pensar que la nostra realitat actual és un desastre i en comptes de col·locar la utopia en el futur la posem en el passat. Cras error. Substituïm així l'esperança en un futur millor per la nostàlgia d'un passat perdut.

Dietrich Bonhoeffer, en el seu llibre magnífic *Vida en comunitat*, afirma: «La fraternitat cristiana es veu amenaçada —gairebé sempre i ja des dels inicis— pel més greu dels perills: la intoxicació interna provocada per la confu-

En comptes de col·locar la utopia en el futur la posem en el passat. Cras error

sío entre fraternitat cristiana i un somni de comunitat pietosa; per la barreja d'una nostàlgia comunitària, pròpia de tot home religiós, i la realitat espiritual de la germandat cristiana. Per això és important adquirir consciència des del principi que, en primer lloc, la fraternitat cristiana no és un ideal humà, sinó una realitat donada per Déu, i, en segon lloc, que aquesta realitat és d'ordre espiritual i no d'ordre psíquic.» Les quimeres són el primer que es destrueix. Els somnis poden resultar el primer obstacle per viure en plenitud la realitat de la comunitat.

L'aventura de la fe i de la vida espiritual no adquireix la seva autèntica dimensió en un itinerari exclusivament individual, sinó en una aposta personal viscuda en comunitat, en grup. El valor de la fraternitat, sense la participació dels altres, resulta impossible. Però el que constitueix una riquesa, a la vegada comporta conflictes. L'avantatge de la vida comunitària és que purifica les nostres motivacions i ens impedeix instal·lar-nos en el narcisisme espiritual i caure en l'autoengany. Que no és poc, en aquests terrenys del treball interior.

Zoom

Davant la retirada de l'avantprojecte de la llei de l'avortament del Partit Popular, diferents veus d'Església han mostrat la seva decepció. El portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola, José M. Gil Tamayo, en el seu compte de Twitter escriu: "El consens electoralista del partit no legitima la mort d'éssers humans innocents. Hi ha principis no negociables." El 21 de setembre va tenir lloc la V Marxa per la Vida, organitzada per la plataforma Dret a Viure amb un total de 64 actes a l'Estat espanyol i a l'estranger.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Set vegades... d'oportunitat?

L'escola de la vida no deixa de donar-me lliçons i d'ensenyar-me cada dia. Ahir va ser un funcionari de presons —desmentint la fama que sovint tenen— el que va protagonitzar la lliçó. Estava parlant amb un d'aquells nois que no tenen ningú a la vida. I quan dic ningú, no parlo en sentit metafòric, sinó real. És de les coses que he après en aquesta tasca per a mi tan enriquidora: una de les pobres més grans és saber que ningú no t'espera fora, que ningú no desitja que surtis... que ningú no espera la teva trucada ni pateix per la teva causa. És precisament amb aquestes persones que m'agrada tenir-hi amistat i brindar-los la meua petita capacitat d'estimar.

Una bona actitud del funcionari és molt més eficaç que un càstig

Aquell dia el meu amic solitari sentia més punyentment aquesta manca de família i aquesta soledat que li deixa un buit en l'ànima difícil d'omplir. En aquell moment se'm va acostar el funcionari i em va dir que després volia parlar amb mi i amb aquell noi amb qui em trobava. Una hora més tard estàvem asseguts el meu amic i jo davant del funcionari en qüestió, que és el cap d'aquell mòdul.

La primera cosa que li va dir a aquell noi ja em va sorprendre, perquè demostrava tenir-ne un gran coneixement, cosa que no és fàcil entre uns quants centenars que omplen el mòdul. «Mira, tu tens un fons molt bo i ets bo per als altres, però dolent per a tu mateix.»

I va continuar donant una explicació a aquesta asserció que jo veia ben adient: «A tu el que et manca és autoestima. Si en tinguessis una mica mes, actuaries d'una altra manera. Per això has desaprofitat les tres oportunitats que t'he donat de tenir un futur i poder guanyar-te un sou, perquè quan t'encaparres, ho deixes tot...»

El meu amic afirmava amb el cap, tot agraït la manera de fer d'aquella autoritat que no pretenia ferir, sinó ajudar. El funcionari va continuar: «Mira, t'he dit que has tingut tres oportunitats i les has fet malbé, però vull donar-te'n una altra que espero que l'aprofitis.»

I tot mirant-me, però dirigint-se a ell una altra vegada, va afegir: «Sí, ja sé que has tingut moltes dificultats a la vida, que el teu passat t'ha marcat, que fins ara no has tingut gaires oportunitats, però ets jove, tens davant teu una vida i has de saber valorar que en la Viqui has trobat una "mare" que t'ajuda i que t'estima. Ja no estàs sol. Per això confio que sabràs aprofitar aquesta nova oportunitat que et dono...»

Quan vaig sortir del despatx del funcionari, vaig abraçar el meu amic, i li vaig dir que estava segura que no decebria a qui el tractava d'aquesta manera que era més de pare que de funcionari de presons. Un somriure agraït i una promesa va ser la resposta del meu amic que de moment oblidava els seus neguits... Segur que aquesta actitud del funcionari serà molt més eficaç que un càstig a la cel·la d'aïllament.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
 - PSICOTÈCNICS
 - LLICÈNCIA D'ARMES
 - LABORALS I ESCOLARS
 - NÀUTICA
- INFORMEU-VOS-EN:**
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

«Ecce Homo»

«Aquí teniu l'home» (Jn 19,5). Aquestes són les paraules referides a Jesús, coronat d'espines i escarnit, quan Pilat el presentà davant del poble. Fa dos anys una notícia va donar la volta al món: la «restauració» de l'*Ecce Homo* del santuari de la Misericòrdia de Borja.

La «desfiguració» de l'*Ecce Homo* de Borja només va ser una anècdota. Però alhora era més que una anècdota, perquè ens va fer pensar en tants i tants homes i dones «desfigurats» (sense figura), marcats pel dolor.

L'*Ecce Homo* del segle XXI no és aquella pintura de Borja, sinó aquells que pateixen la crisi econòmica amb més crueltat: els joves que busquen feina, les dones agredides per la parella, els ancians que viuen sols i amb una pensió de misèria,

els qui han d'emigrar perquè aquí no troben feina, les famílies que no poden arribar a final de mes, els immigrants privats de la sanitat, els desnonats, els qui busquen aliments als contenidors...

Fa dos anys es va parlar molt de la «restauració» de l'*Ecce Homo* de Borja. Però és la nostra societat també qui hauria d'assumir la restauració, per tornar la figura original a tots els qui reproduïxen en la seva vida els dolors de l'*Ecce Homo*.

En un article de J. M. Castillo, aquest teòleg es preguntava com era possible que «l'opció

més en sintonia amb l'Església fos la que pitjor tractava els immigrants i els qui no tenen papers, que són els qui més a prop van estar de Jesús». I afegia encara: «En quina religió creuen els qui continuen defensant la gestió de l'actual govern d'Espanya?»

Ara és l'hora de parlar de la restauració de tants i tants *ecce homo* que pateixen enmig nostre. Per dignitat, per respecte i per fraternitat. Com sant Benet ens ho demana als monjos, perquè tinguem cura a «Confortar els pobres, vestir el despulat, socórrer el qui passa tribulació, consolar l'afligit, venerar els ancians» (RB 4:14,15,18,19,70), a més de tenir «la màxima sol·licitud en l'acolliment dels pobres i dels pelegrins» (RB 53:15) que s'atansen al monestir.

P. Josep Miquel Bausset
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

El perdó recíproc

Una mitjana de 4.500 adolescents menors de 18 anys són denunciats cada any, segons la Fiscalia de l'Estat, per agressió als pares o a la parella. Decidides mares o novies, després de trencar el silenci, demanen aquesta paradoxal ajuda per sobre de sentiments de culpa i por. I els jutjats de menors, a petició del Fiscal, han decidit, més que l'internament en un centre, mesures en medi obert: llibertat vigilada, tasques socioeducatives, Prestacions a Benefici de la Comunitat (PBC), obligació d'aprendre una altra forma de resoldre el conflicte i, en la mesura del possible, «reparar el dany causat».

El treball educatiu és més efectiu si s'actua, alhora, i de forma sistemàtica tant amb els pares víctimes com amb el fill/filla agressor. Un grup de deu adolescents amb mesura judicial en medi obert de la demarcació territorial del Camp de Tarragona han participat en una experiència pilot d'aprenentatge informal i orientació terapèutica per afrontar conductes i comporta-

ments violents.

Però aquest curs per a joves agressors ha comptat amb l'oportuna col·laboració d'algun «home bo» i/o alguna «mare coratge» com a monitors de suport i testimonis de vida directes; com a mirall que aporta la seva experiència senzilla però valuosa i reflexió per als qui estan debutant en aquesta violència.

La participació en la primera edició pilot no ha estat nombrosa però sí satisfactòria o beneficiosa segons els participants. Els joves hi han assistit per obligació judicial però les mares i els pares ho han seguit per decisió voluntària. En un i altre grup no s'ha fet èmfasi en el passat sinó en el fet de començar de nou i, de forma conjunta o separatament, a buscar i practicar solucions alternatives a conflictes que tenen vies de solució. El perdó sincer i recíproc mai no és fàcil. La com-

prensió és el pas previ per anar posant pilastres per al restabliment de ponts, tan fets malbé. Però és necessari demanar suport, ajuda i disposar de xarxa especialitzada dels educadors en medi obert.

Cal atrevir-se a mirar els ulls del testimoni adult i els de l'educador i trobar-hi el mirall de sentiments i pensaments i accions alternatius a l'agressió. Convidar tots a mirar el propi «espill» interior; el grup d'amics; el d'educadors, i aproximar-se de nou als pares, preparats amb el curs per posar «límits».

Ensenyar a conviure durant l'adolescència necessita sessions o cursos per comprendre i escoltar-se els uns als altres; és una altra de les eficaces activitats i recursos per atendre situacions tan doloroses i conflictives de qualsevol nivell social. Aprendre a felicitar, animar, agrair en lloc d'insultar, desqualificar, jutjar o agredir són les pràctiques, de vegades heroïques, del perdó recíproc.

F. Diego Espuny
Pedagog

Mirada al món

Dos joves diuen «sí»

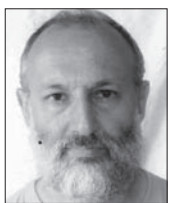
El 15 de setembre vénen a casa dos joves francesos coneguts des de fa un any. Ell és gestor d'hospitals i ella és metgessa. Són membres d'una organització catòlica que es diu Fidesco i que organitza el voluntariat en els països més pobres. Porten pocs anys de vida de parella i els volen oferir al servei dels pobres. Abans els «religiosos» eren els professionals de la solidaritat o l'espiritualitat però avui ja sabem prou bé que la generositat missionera o la profunditat espiritual és cosa de tot cristià. El cas és que una vegada més ens trobem amb homes i dones de Déu. Estan contents de donar als altres uns anys tan macos com els primers anys de vida de parella. «Encara no tenim fills»... «És millor ara quan la salut ens deixa treballar»... «Ens dona una gran alegria fer aquesta experiència»... frases sempre per comunicar la joia de donar-se sense

demanar res a canvi. Però avui em comparteixen una notícia: Fidesco els demana d'anar a Libèria. Aquest país ha perdut molt personal sanitari per causa de l'Ebola i és urgent intervenir ràpidament. L'Estat està desbordat i la comunitat internacional no hi posa tots els recursos necessaris. Molts que treballen en el món sanitari han estat contaminats. Entre ells, també religiosos missioners. Les estadístiques parlen que un 10% dels morts d'Ebola són precisament infermeres i metges que no sabien la gran facilitat de contagi d'aquesta malaltia mortal.

Efectivament, una parella de metges francesos a Libèria ha de retornar a casa perquè tenen dos fills i no es pot posar en perill el futur dels

nens. Pertanyen al mateix organisme catòlic i els responsables aconsellen de substituir-los per aquests amics nostres del Camerun perquè encara no tenen fills. El pare des de França estan tristos però confien en la seva prudència professional. Són gent de consciència cristiana i comprenen la decisió dels fills. Al Camerun ens sap greu que marxin perquè també els necessitem però sabem que a Libèria són més necessaris. Fan bé d'anar-hi. L'Església ha d'anar als més necessitats. Així que prego amb ells una mica i els desitjo el millor servei. Preguem per la situació en què es trobaran i tants malalts que els esperen. Alguns es podran salvar, d'altres tindran una mort digna però sobretot amb el gran repte de limitar la zona d'aquesta malaltia i evitar-ne l'expansió.

Bon viatge, *bon travail*, el Senyor us acompanya.

Josep Maria Sabé Colom
Missioner salesià al Camerun
jmsabe@yahoo.fr

El contingut del setmanari

M'adreço a la direcció de *Catalunya Cristiana* per manifestar el meu parer sobre la revista. La compro i la llegeixo de gust. Hi trobo articles molt bons, però crec que li sobren comentaris polítics i sobretot molt partidistes. Al meu entendre, no correspon a una revista que el seu títol és *Catalunya Cristiana*. Penso que el cristianisme s'avé amb la universalitat, no amb una cosa petita i parcial.

MAYTE B. PUJOL
Barcelona

Gràcies per la seva fidelitat al nostre setmanari. Gràcies a persones com vostè, la tasca de tot l'equip que fa possible *Catalunya Cristiana* té sentit. És veritat, com diu, que cristianisme s'avé amb universalitat. Dins de l'Església catòlica, no obstant això, hi ha pluralitat d'opinions i tot el que no vagi contra la fe i els costums té cabuda al nostre setmanari.

Mn. JAUME AYMAR
Director de «Catalunya Cristiana»
Barcelona

Beat del segle XX

El 27 de setembre l'Església catòlica va viure amb alegria i gratitud a Déu la beatificació d'Àlvar del Portillo. La beatificació de qui va ser bisbe i prelat de l'Opus Dei des del 1975 al 1994 suposa el reconeixement d'exemple de vida cristiana viscuda amb els peus a la terra i el cap al cel, pensant únicament de fer heroicament la voluntat de Déu.

El Sant Pare Francesc, en un missatge enviat recentment al prelat de l'Opus Dei, convidava «a divulgar l'exemple preciós de la seva vida» i recomanava imitar la seva «vida humil, alegre, amagada i silenciosa, però alhora decidida en el testimoni de l'Evangelí».

ELENA BORGNO
Terrassa

Bona notícia

Una de cada nou persones passa fam al món. Prop de 805 milions de persones al món, és a dir, una de cada nou, pateix fam. Això representa més de 100 milions menys que fa una dècada. Aquesta bona notícia permet mantenir l'esperança de reduir a la meitat el nombre de persones en aquesta situació abans de finals

del 2015, segons un informe de l'Organització de Nacions Unides. Els que fa temps que lluitem per reduir aquesta xacra de la societat considerem com a molt bo el resultat d'aquest informe. El treball i la preocupació no són en va.

JUAN GARCÍA
Càceres

Reflexió sobre la unitat

Escòcia ha votat 44,4 sí; 55,5 no. Era previsible que guanyés el no per la incertesa que comporta el sí a la independència o secessió o separació territorial de dues nacions que estan unides. Incertesa i problemàtica econòmica, financera, laboral, social, política i institucional. Això, en el millor dels casos, és a dir, si el procés és pacífic, sense convulsions socials ni intervenció de força armada. El contrari avui és Ucraïna amb gairebé 3.000 morts, milers de famílies destruïdes i de cases ruïnoses, a banda de la realitat econòmica i de cohesió social.

Doncs bé, l'encaix de Catalunya en el conjunt territorial ibèric, a Espanya, és senzillament fàcil: «Sí, sí, a la unitat territorial autònoma».

No, no, a la uniformitat financera fiscal i competencial.»

Només la unitat és realitat de fortlesa, prosperitat, estabilitat social, seguretat i continuïtat en creixement econòmic. La secessió, ruptura de la unitat, és l'enfrontament, la dispersió d'esforços, l'augment de costos i pèrdua de mercat, és el camp qui pugui. Així passaria en una Catalunya independent de la Comunitat Europea i d'Espanya.

ANTONIO OLIVA SALA
Barcelona

Obligacions amb Déu

És bo tenir obligacions? Els ordes religiosos en tenen i molts cristians també. Mentre no les abandonen, es mantenen amb tota la seva força. Quan les deixen, cauen en la desorientació. Si no ens comprometem amb la nostra vida de fe —un dia perquè estem cansats, un altre dia perquè no hem tingut temps...—, al final ens envaeix la confusió. Tant les persones com les institucions que han descuidat la pregària han anat a menys per no donar-li importància que es mereix.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Dejuni eucarístic

Recordo que la meua àvia ens deia que abans de combregar dejunaven gairebé dotze hores. En canvi, actualment penso que gairebé ningú no té en compte això del dejuni. Podria aclarir si encara continua vigent?

Bé, això que gairebé ningú no ho tingui en compte és molt dir. Encara hi ha moltíssimes persones que observen amb delicadesa el temps de dejuni abans de combregar i es disposen a rebre el Senyor tal com ho especifica l'Església. És veritat que molts avui no ho observen, però penso que és més per ignorància que per una voluntat de no fer-ho.

Aquestes coses s'haurien d'ensenyar a la catequesi i d'altres tan elementals com la manera de vestir per assistir a una celebració dins d'una església. No donem res per suposat. Efectivament, en temps de les nostres àvies, la disciplina del dejuni era molt severa, però fa moltíssims anys que l'Església la va mitigar i la va deixar en una hora abans de la recepció de la Sagrada Comunió (observi que dic del moment de combregar i no del moment d'iniciar la santa missa). Fa temps en aquesta mateixa columna vaig explicar el sentit d'aquesta disposició i em remeto a la resposta que vaig donar llavors. Avui em permeto d'esmentar un text de Mons. Julián Herranz d'una conferència seva que va impartir sobre els requisits jurídics que corresponen a la Sagrada Eucaristia. Diu així: «Cal incloure dins d'aquest apartat sobre les disposicions necessàries per rebre la Sagrada Comunió la norma sobre el dejuni eucarístic, notablement mitigada respecte la disciplina precedent. El can. 919.1 exigeix "abstenir-se de prendre qualsevol aliment i beguda almenys des d'una hora abans de la sagrada comunió, a excepció només de l'aigua i de les medicines". El còmput d'una hora es refereix no al començament de la missa sinó al moment de combregar. Pel que fa al sacerdot que tingui necessitat de binar o trinar, "pot prendre alguna cosa abans de la segona o tercera missa, tot i que no hi hagi el temps d'una hora" (can 919.2).»

Aquest dejuni ens ajuda a prendre consciència que no rebrem un aliment ordinari i ens disposa a fer-ho amb més pietat. Aprofito l'ocasió per insistir que també hauríem de fer tots un esforç perquè la manera de rebre la Sagrada Comunió es faci amb el respecte i delicadesa que prescriu l'Església en documents autoritzats. També en aquest aspecte hi ha molt desconeixement i certa deixadesa per part de molta gent.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Pelegrinatge a Itàlia de la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell

Joan Rios i Masanell

Fotos: Josep Fort

Tradicionalment, la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell organitza, durant el període de vacances, peregrinacions a diversos indrets per tal de donar a conèixer els fonaments en què s'ha anat edificant la religió cristiana. Aquest any s'ha anat a Itàlia, seguint la ruta de sant Francesc d'Assís per la Toscana i Roma.

Van ser quaranta els participants en aquest pelegrinatge de feligresos de la parròquia de la Puríssima. Acompanyats pel seu rector, Mn. Joan Nadal, tingueren ocasió de

viure intensament uns llocs i unes vides exemplars que van ser molt importants en els fonaments de la religió cristiana, com ara sant Francesc d'Assís, santa Clara o sant Benet. Amb la seva vida de sacrifici i exemplaritat, van donar origen a importants ordes religiosos encara avui vius arreu del món cristià.

Durant el pelegrinatge es van visitar diferents catedrals, basíliques, santuaris i convents vinculats directament a la vida d'aquests sants, plens de misticisme. Mn. Joan Nadal hi va celebrar misses dirigides als pelegrins. Un molt acurat llibret de cants i pregàries, editat especialment per al seguiment de tota la peregrinació, va

contribuir a donar un gran sentiment de vivència espiritual.

També van tenir un gran interès les visites als nuclis urbans i poblacions de la Toscana, moltes d'elles emmurallades, d'aspecte medieval, amb connexió amb la civilització etrusca, i considerades algunes d'elles Patrimoni de la Humanitat per la Unesco, com Assís, Perusa, San Gimignano, Greccio, Siena o Subiaco.

Els dos últims dies del pelegrinatge van anar a Roma, una ciutat plena d'esglésies, monuments... i d'història, on els pelegrins van poder assistir a l'emotiva audiència que el Sant Pare va donar a la plaça de Sant Pere al Vaticà.

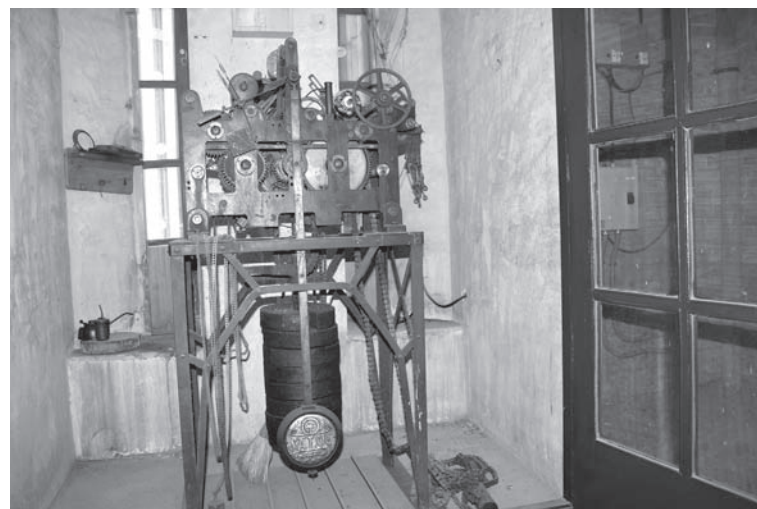
Un sentit molt significatiu va tenir la visita feta a la basílica de Santa Maria la Major de Roma, on va anar a resar el Papa després del seu nomenament. Segons la tradició, en el segle IV aquesta església va donar origen a l'advocació de la Mare de Déu de les Neus, motiu pel qual, en ocasió d'aquesta peregrinació sabadellenca, es va fer ofrena al papa Francesc del llibre *400 anys de la Mare de Déu de les Neus a Sabadell*. Seguint el protocol, el seu autor, Joan Rios, va fer entrega del volum a la Prefectura de la Casa Pontifícia; l'actual secretari del Papa, Mons. Georg Gänswein, el farà arribar a l'il·lustre destinatari.

Restauració del rellotge antic del campanar de la parròquia Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei

Xavier Aymerich

El divendres 19 de setembre, a les set de la tarda, va tenir lloc a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei l'acte de presentació de la restauració que s'ha fet recentment de l'antic rellotge del campanar. Recordem que aquest rellotge mecànic, que data del 1931 i que es va instal·lar a l'església antiga, destruïda el 1936, es va conservar i adaptar al campanar de la nova església.

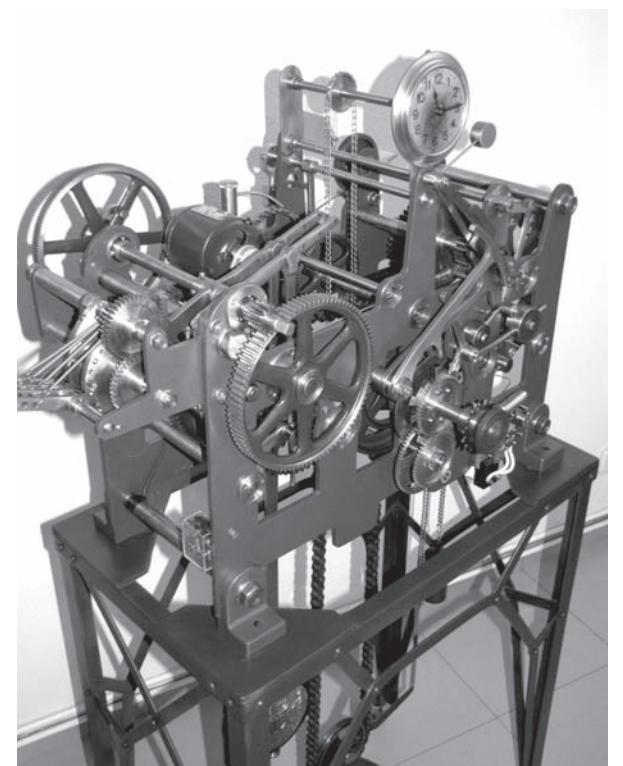
Va funcionar fins al 1994, marcant les hores a l'esfera exterior i connectat a les campanes, també durant molt temps a un carilló; en aquesta data va ser substituït pel mecanisme electrònic actual. Ara tenim ocasió de contemplar aquesta peça de gran valor, restaurada i posada de nou en funcionament gràcies al treball del

rellotger molinenc Josep Martínez. L'acte va comptar amb la participació del rector de la parròquia, Mn. Xavier Aymerich; la directora del Museu Municipal, Maria Eugènia

Ripoll, i l'alcalde de la vila, Joan Ramon Casals. El moment central va arribar amb les explicacions de la història, característiques i procés de recuperació del rellotge a càrrec

de Josep Martínez, acompanyades d'imatges projectades. El rellotge ha quedat exposat al vestíbul de l'església. Al final de l'acte es va poder visitar el campanar.

Paraula i vida

L'Església i la família

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Comença avui a Roma l'assemblea del Sínode dels Bisbes, que es perllongarà fins al diumenge 19 d'octubre. És la tercera vegada que es convoca una assemblea extraordinària d'aquesta institució, creada per Pau VI com un dels fruits del Concili Vaticà II. Aquest Sínode té caràcter extraordinari i serà com la preparació de l'assemblea ordinària del Sínode prevista per a la tardor de l'any que ve, la qual tindrà també com a tema de les seves deliberacions les qüestions relacionades amb la família.

El papa Francesc, des de l'inici del seu pontificat, ha manifestat la seva voluntat d'instaurar la sinodalitat —terme que significa *fer camí junts*— en el govern de l'Església. Aquest desig, ja manifestat en les reunions dels cardenals prèvies al conclave de l'any 2013, ha portat el Sant Pare a nomenar un equip de vuits cardenals aliens a les estructures de la Cúria romana, amb els quals es reuneix periòdicament durant diversos dies per analitzar les qüestions relatives

a la vida de l'Església.

És desig del papa Francesc donar més valor i rellevància al Sínode dels Bisbes, que és una de les manifestacions habituals de la sinodalitat eclesial. El fet mateix de confiar a un cardenal —Lorenzo Baldisseri— la secretaria del Sínode Episcopal manifesta la voluntat de potenciar aquesta institució.

El tema d'aquesta assemblea és «Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització»; un tema ampli que inclou reptes importants. Un altre nomenament significatiu fet pel papa Francesc ha estat el de l'arquebisbe Bruno Forte —teòleg prestigiós, ben conegut a Barcelona, on ha donat cursos i conferències— com a secretari especial de l'esdeveniment. Aquest ha declarat que l'objectiu és «escoltar els problemes i expectatives que avui dia es viuen en tantes famílies, mostrar-nos-hi propers i oferir-los de manera creïble la miseri-

còrdia de Déu i la bellesa de la resposta a la seva crida».

Una expressió de la voluntat de realisme del Sant Pare ha estat fer una consulta àmplia —sintetitzada en 38 preguntes— que s'ha fet arribar a Roma. Aquest treball preparatori va culminar el passat 24 de juny amb la publicació del *Document de treball* de l'assemblea. En aquests documents es manifesta clarament un desig d'anar a fons, des de la presentació de la família com una comunitat de vida i d'amor, passant per la preparació remota i pròxima dels joves per celebrar el matrimoni, fins a la situació dels divorciats tornats a casar.

Als canvis en la metodologia de treball del Sínode, cal afegir-hi la rellevància de qüestions com les citades que afecten els membres de l'Església catòlica. Per totes aquestes circumstàncies, el Sínode que es fa a Roma es presenta com un moment molt rellevant per definir l'estil i els objectius del pontificat del papa Francesc.

Als quatre vents

Sínode sobre la família

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Aquest diumenge comença un Sínode Extraordinari sobre la Família, convocat pel papa Francesc fa un any, que es preveu que duri un parell de setmanes (del 5 al 19 d'octubre). El títol que l'encapçala és: «Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització.»

Només hi ha un precedent d'una reunió episcopal convocada pel Papa per abordar exclusivament aquest tema de la família: l'Assemblea General Ordinària de 1980 impulsada per Joan Pau II, de la qual va emanar l'exhortació apostòlica *Familiaris consortio* el 1981. Durant l'any transcorregut des del seu anunci fins a la celebració, els preparatius del Sínode han estat intenses. Volent que la participació fos molt àmplia, la Santa Seu va enviar a les Conferències Episcopals un qüestionari exhaustiu perquè els bisbes hi poguéssim fer les aporta-

cions que creguéssim convenientes. No es tractava d'un sondeig, o d'un referèndum, sinó d'una recollida d'experiències, ja que el Sínode intenta trobar respostes pastorals.

Quan es va anunciar ja es va dir que no s'abordarien assumptes de doctrina, que ha estat recollida pel Magisteri en múltiples ocasions. El que es busca és escoltar els problemes i expectatives que viuen moltes famílies i mostrar-se a prop d'elles, oferint-los de forma creïble la misericòrdia de Déu.

Els mitjans de comunicació han simplificat l'objectiu de la reunió reduint-lo a si s'admetrà a l'eucaristia les persones divorciades i tornades a casar. És cert que s'abordarà aquesta qüestió, amb l'esperit invocat pel Papa quan va dir que «l'eucaristia no és un premi per als perfectes, sinó aliment per als febles». Però el temari és més ampli, ja que són

molts més els temes que afecten la família, des de la seva concepció mateixa fins a les relacions entre els seus membres.

Els qui tenim una certa edat hem vist molts canvis en aquesta primera institució social. La família tradicional, en què diverses generacions vivien en una mateixa casa, sobretot en els ambients rurals, ha estat substituïda per unitats familiars més petites, a vegades monoparentals, segons una expressió moderna. I la fe que es transmetia de generació en generació, es troba ara amb fissures, com baules trencades d'aquesta cadena.

L'Església, en comptes d'enyorar el passat, es preocupa de fer front als problemes actuals. I en aquest Sínode, de manera particular, d'ajudar els qui necessiten una orientació perquè imperi l'amor, l'adhesiu que cohesiona les famílies.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

L'EUCARISTIA D'ORDENACIÓ DE SANTIAGO CUQUERELLA I PATRICK STREF ESDEVÉ ACCIÓ DE GRÀCIES PER L'ENTRADA AL SEMINARI D'ONZE NOUS CANDIDATS AL SACERDOCI

Floriment vocacional a Barcelona

El cardenal, acompanyat dels nous sacerdots.

Ramon Ripoll

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies.

En col·laboració amb **Caritas**
Un NO per a ningú.

Redacció
Barcelona

L'arrencada del nou curs del Seminari Conciliar de Barcelona s'ha fet amb una ordenació sacerdotal a la basílica de la Sagrada Família, la tarda del 28 de setembre. Mn. Santiago Cuquerella i Mn. Patrick Stref ja són sacerdots al servei de l'Església de Barcelona després que hagin rebut l'ordenació de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach.

L'eucaristia ha esdevingut alhora acció de gràcies perquè aquest curs 2014-2015 el Seminari de Barcelona ha comptat amb l'entrada d'onze nous seminaristes. «Donem-ne gràcies», ha dit el cardenal Martínez Sistach.

L'arquebisbe de Barcelona també ha aprofitat l'homilia en la missa d'ordenació per animar altres joves a entrar al Seminari i esdevenir sacerdots al servei de les comunitats cristianes. «Molts joves, membres de les comunitats cristianes, que esteu avui aquí acompanyant els nous sacerdots, segur que penseu per què ho fan, si ho podríeu fer també vosaltres. Penseu-hi», els va dir el cardenal Martínez Sistach. I als nous sacerdots, l'arquebisbe els va convidar a treballar conjuntament amb els altres germans del presbiteri diocesà, «sentint-vos membres d'una família que té el bisbe com a pare, com a germà gran, que es preocupa per tots, busca el bé de tots, i intenta conèixer i servir tothom».

En la seva missió pastoral, és molt necessari, els va dir el cardenal, que «tingueu gran intimitat amb el Senyor. Jesús va escollir els apòstols per a tres coses: perquè estiguessin amb ell, per enviar-los a predicar l'evangeli i per perdonar els pecats.»

En les seves paraules finals, Mn. Santiago Cuquerella, en nom dels dos nous sacerdots, va donar gràcies a Déu pel gran do de l'ordenació sacerdotal, al cardenal Martínez Sistach, als formadors i seminaristes del Seminari de

Barcelona, a tots els preveres que els han acompanyat tant en el procés de formació com en el dia de l'ordenació, i a tots els presents en la celebració, així com als seus familiars i amics. I en particular, Mn. Cuquerella va donar gràcies a la parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús, on ha estat servint aquests anys, i a la de Sant Pius X, que és la seva nova parròquia.

«Reseu per nosaltres, per les vocacions, que ens encomaneu a Mn. Patrick i a mi perquè siguem sempre fidels al Senyor», va dir Mn. Cuquerella, en unes paraules molt emotives que van ser respostes amb un llarg aplaudiment.

De la seva banda, Mn. Patrick Stref, d'origen francès, va tenir paraules d'agraïment per als companys del Seminari de Barcelona i per als nous germans en el sacerdocí, «que m'han ajudat a comprendre bé la dimensió d'aquesta vocació». També va tenir paraules d'agraïment adreçades a les tres corals de la parròquia de la Sagrada Família que, amb els seus cants, van animar tota la celebració.

En particular, Mn. Stref va voler dedicar un homenatge especial a una persona que l'ha acollit «com un pare, com un mestre i tutor sol·lícit i que ara serà el meu germà gran en el sacerdocí, veritable pilar viu d'aquesta parròquia: Mn. Lluís Bonet i Armengol». «Una Església que escolta i té en compte els sacerdots grans», va afegir, «és una Església que assegura el seu futur, evitant els errors del passat».

«Com a estranger i foraster», també va voler agrair a tota l'arxidiòcesi de Barcelona la qualitat del seu acolliment, atenció i amor rebut en aquests anys al Seminari. I també a tot el personal que tira endavant el projecte de construcció de la Sagrada Família.

Al final de les paraules d'agraïment dels nous sacerdots, la basílica de la Sagrada Família va esclatar en un gran aplaudiment.

20

Anys Ràdio Estel

la Nit

27 de novembre de 2014
al CCIB

35

Anys Catalunya Cristiana

Claret Serrahima

27 de novembre a les 20.35 h

Sopar solidari al Centre Convencions
Internacional de Barcelona (CCIB)

Preu 45 euros

Per a més informació: **934 092 770**
lanit@radioestel.cat / lanit@catalunyacristiana.cat

 RàdioEstel

Club⁺*amics*

 CatalunyaCristiana

Calendari de la setmana

Comentari de la Paraula

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

OCTUBRE

5. DIUMENGE

Diumenge XXVII de durant l'any,

Verd. Lectures: Isaïes 5,1-7 / Salm 79 / Filèmon 4,6-9 / Mateu 21,33-43

SANTORAL: Atilà. B.; Caritina, vg.; Faustina Kowalska, rel.; Froilà, b.

6. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Deuteronomi 8,7-18 / Salm 1 Cròniques 29,10-12 / 2 Corintis 5,17-21 / Mateu 7,7-11

SANTORAL: Bru, prev. i fund.; Emili, mr.; Fe, vg. i mr.; Maria de les Cinc Llagues, rel.

7. DIMARTS

Mare de Déu del Roser (MO), Blanc.

Lectures: Gàlates 1,13-24 / Salm 138 / Lluç 10,38-42

SANTORAL: Marc, p.; Julita, vg. i mr.; Sergi, mr.

8. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Gàlates 2,1-2.7-14 / Salm 116 / Lluç 11,1-4

SANTORAL: Artald de Belley, b.; Demetri, mr.; Simeó el Just, prof.; Taís, penitent.

9. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Gàlates 3,1-5 / Salm Lluç 1,69-75 / Lluç 11,5-13. O bé: Sant Dionís (ML), Vermell; Sant Joan Leonardi (ML), Blanc.

SANTORAL: Abraham, partriarca; Lluís Bertran, prev.

10. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Gàlates 3,7-14 / Salm 110 / Lluç 11,15-26. O bé: Sant Tomàs de Villanueva (ML), Blanc.

SANTORAL: Daniel Comboni, prev. i fund.; Sabí, erm.

11. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Gàlates 3,22-29 / Salm 104 / Lluç 11,27-28. O bé: Santa Soledat Torres Acosta (ML), Blanc; Sant Joan XXIII (ML), Blanc.

SANTORAL: Alexandre Sauli, b.; Germà. b. i mr.

L'expulsaren fora de la vinya i el mataren

Josep Rius-Camps

Teòleg i bibliista / riuscamps@yahoo.es

El Càntic de la vinya d'Isaïes i la paràbola de Mateu tenen en comú l'amor per la vinya: en el Càntic d'Isaïes, una sèrie de detalls mostren l'amor entranyable de Jahvè per la seva vinya, la Casa d'Israel; en la paràbola, l'enviament repetit de criats i finalment del seu Fill únic mostren l'amor indefectible del Senyor per la seva vinya, el poble d'Israel, primerament, i els «altres», els creients, jueus o pagans, després. La vinya que Jahvè havia plantat, cantada per Isaïes, no donà els fruits que esperava; al contrari, donà agrassots. Es condemnà ella mateixa, i Jahvè l'abandonà. En canvi, la vinya de la paràbola no ha estat mai abandonada. Després que els dirigents d'Israel, «havent-lo agafat, el mataren i», per a més inri, després de mort, «l'expulsaren fora de la vinya» (ordre dels mots de Beza), el Senyor l'ha donada a uns «altres». Una mateixa Vinya, ha estat abandonada, segons Isaïes, i ha estat donada als creients, segons Mateu, que fa el pas explícit de la «vinya» al «Regne de Déu». Mentre comenta la paràbola, encara parla d'«el Senyor de la vinya», referint-se a Jahvè, que «exterminarà de mala manera (els antics agricultors) i arrendarà la vinya a uns altres agricultors, els quals li restituiran els fruits als seus deguts temps». En canvi, quan posa en boca de Jesús l'actualització de la paràbola, deixa de parlar de la Vinya i dels seus arrendataris, el poble jueu, i passa a parlar-los del Regne de Déu com un «do»: «Per això us dic que us serà pres a vosaltres el Regne de Déu i serà donat a una nació que produeixi els seus fruits», a saber, «els fruits del Regne de Déu», una referència velada als creients, jueus o pagans, que passaran a heretar-lo. La Vinya/el Regne de Déu continua tenint vigència. Hi ha hagut tan sols un canvi d'agricultors: els nouvinguts han estat agraciats amb l'herència del Fill, sempre que produeixin els fruits que manifesten d'una manera palpable la presència en el món del Regne de Déu.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVII de durant l'any

Lectura primera

Is 5,1-7

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel

Lectura del llibre d'Isaïes:

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l' enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavan, hi creixeran argelagues i cards, i manarà als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

Salm responsorial

79

Un cep vau portar d'Egipte, per plantar-lo, traguéreu els nadius. Els seus brots van créixer fins al mar, els seus plançons, fins al Gran Riu.

R. La vinya del Senyor és el poble d'Israel.

¿Com és que heu derrocat la seva tanca, perquè l'esfulli qualsevol vianant?

Hi entren els senglars a devastar-la i els animals salvatges hi pasturen. **R.**

Déu de l'univers, gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya, que la vostra mà havia plantat i havia fet robusta i forta. **R.**

Lectura segona

Fl 4,6-9

Practiqueu això i el Déu de la pau serà amb vosaltres

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepasa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

Al·leluia

Jn 15,16

Sóc jo qui us he escollit del món per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i el vostre fruit perdurarà.

Evangeli

Mt 21,33-43

Passarà la vinya a uns altres

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

Glòria Monés

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

Que el cor cor concordi amb la veu

Consol Muñoz
Superiora general de
les Franciscanes Missioneres

L'Ordenació general de la Litúrgia de les Hores ens diu: «Qui recita els salms en la Litúrgia de les Hores no ho fa tant en nom propi com en nom de tot el cos de Crist, i fins i tot en nom de la persona del mateix Crist. Tenint això present, s'esvaeixen les dificultats que sorgeixen quan algú, en recitar el salm, adverteix tal vegada que els sentiments del seu cor difereixen dels expressats en aquell, per exemple, si el qui està trist i afligit es troba amb un salm de joia o, al contrari, si sentint-se alegre es troba un salm de lamentació. Això s'evita fàcilment quan es tracta simplement de l'oració privada, en què es dona la possibilitat d'escollir el salm més adaptat al propi estat d'ànim. Però a l'Ofici diví es ressegueix tota la cadena de salms, no a títol privat, sinó en nom de l'Església, fins i tot quan hi ha algú que hagi de recitar les Hores individualment. Amb tot, qui recita els salms en nom de l'Església sempre pot trobar un motiu d'alegria o de tristesa, perquè també aquí té la seva aplicació la dita de l'Apòstol: "Alegreu-vos amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren", i així la fragilitat humana, indisposta per l'amor propi, es guareix per caritat, que fa que concordin el cor i la veu del qui recita el salm» (n. 108).

La darrera frase del paràgraf anterior està presa de la Regla de sant Benet, quan aquest els diu als seus monjos: «Creiem que Déu és present a tot

arreu i que "els ulls del Senyor en tot lloc esguarden el bons i els dolents" però això, creguem-ho sobretot sense cap mena de dubte, quan som a l'ofici diví. Per tant, recordem-nos sempre d'allò que diu el profeta: "Serviu el Senyor amb temor"; i encara: "Salmegeu amb gust"; i: "En presència dels àngels us cantaré salms". Així, doncs, considerem com cal estar a la presència de la divinitat i dels seus àngels, i mantinguem-nos de tal manera a la salmòdia, que el nostre pensament estigui d'acord amb la nostra veu.» (cap. XIX).

Els qui cada dia celebrem la Litúrgia de les Hores amb devoció, ens adonem que en el nostre rés diari, anem fent passes en aquest acostament de cor i veu. I això es deu al fet que la gràcia i la misericòrdia de Déu van treballant en el nostre interior, i ens van transformant lentament.

Cada persona tenim les nostres pròpies característiques personals i, per tant, vivències diferents en recitar els salms, segons les diverses situacions en què ens trobem. Per exemple, quan recitem el salm 26 a les Vespres, cada dimecres de la primera setmana, ens pot ser fàcil a molts sentir, serenament, aquesta concordança de cor i veu quan diem:

*El Senyor m'il·lumina i em salva:
qui em pot fer por?*

*El Senyor és el mur que protegeix la meva vida:
qui em pot esfereir?*

*Una cosa he demanat al Senyor
i la desitjo amb tota l'ànima:
poder viure a la casa del Senyor
tots els dies de la vida,
per fruir-hi de l'encís del Senyor
i vetllar pel seu temple.*

*Escolta, Senyor, escolta el meu clam,
compadeix-te de mi, respon-me.*

*Tu em parles dintre el cor:
«Busqueu la meva presència!»
Buscar-la és el que vull, Senyor!*

*N'estic cert, fruitaré en el país de la vida
de la bondat que em té el Senyor.*

*Espera en el Senyor;
sigues valent, que el teu cor no defalleixi.
Espera en el Senyor.*

Amb ànim confiat i volent progressar com a persones orants, continuarem esperançats que la pregària a través dels salms, que surt dels nostres llavis, serà cada vegada més d'acord amb el nostre cor.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Daniel Comboni

- ✓ Nascut a Limone Sul Garda, nord d'Itàlia, el 1831
- ✓ Missioner dedicat a l'evangelització de l'Àfrica negra
- ✓ Fundador dels Pares Combonians
- ✓ Va morir a Khartoum, el Sudan, el 1881
- ✓ Canonitzat el 2003 per Joan Pau II

El segle XIX va viure la gran evangelització de l'Àfrica negra, però que no sempre es va fer de la manera més adequada. Sovint els africans eren tractats com si fossin éssers humans a mig fer. Sant Daniel Comboni, en canvi, va promoure un pla general d'evangelització de l'Àfrica subsahariana tractant els africans com el que són: persones adultes.

El 1857 el P. Comboni va ser enviat de l'idíl·lic paisatge alpí del nord d'Itàlia al tòrrid Sudan. El dràstic canvi de clima i la preparació insuficient que havia rebut van fer que dos anys després hagués de tornar a Verona. Quan la seva salut es va recuperar va idear una manera nova d'evangelitzar, en la qual s'havia de tractar els africans com a veritables persones adultes. S'havia de preparar també els missioners amb l'aprenentatge de llengües natives i amb informació sobre la realitat d'aquella terra, sense amagar realitats tan denigradores de la naturalesa humana com ara el tràfic d'esclaus. Sota aquestes principis va fundar dos instituts religiosos, avui coneguts com a combonians. En vida del P. Comboni van establir un «camp base» al Caire, per començar-se a aclimatar, i des d'allí van evangelitzar els actuals Sudan, Sudan del Sud i la zona dels Grans Llacs. Ell va morir a l'Àfrica, la terra per la qual havia nascut.

Barcelona

El compromís d'un home de pau i concòrdia

Cloenda de l'Any Cardenal Vidal i Barraquer al Seminari Conciliar de Barcelona

Miquel Àngel Codina
Barcelona

L'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir el 25 de setembre una sessió acadèmica com a cloenda de l'Any Cardenal Vidal i Barraquer. L'acte va ser presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya. A la taula presidencial l'acompanyaven Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona; Mn. Armand Puig, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, i els professors Ramon Corts i Manuel M. Fuentes, experts en història de l'Església.

«Amb aquest acte solemne volem retre homenatge al cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, una de les figures eclesiològiques més importants del segle XX al nostre país i a Europa», va afirmar Mn. Armand Puig. Va admetre que «va viure moments durs, incomprendiments, calúmnies... però sempre es va distingir per la seva pregona eclesialitat i per ser lleial a les seves pròpies conviccions». Així mateix, Mn. Puig va recordar que fa un any, concretament el 12 de setembre del 2013, tenia lloc a Tarragona l'inici de l'Any Cardenal Vidal i Barraquer.

El Dr. Ramon Corts va assenyalar que «el gran problema que hi va haver en les relacions Església-Estat durant la dictadura de Primo de Rivera (1923-1930) va ser el catalanisme». L'any 1922, el bisbe Federico Tedeschini, nunci apostòlic, comunicava per escrit les seves impressions sobre la *questione catalana*. Entre altres aspectes, deia que els catalanistes anhelaven «separar-se de la resta d'Espanya» i qualificava d'«absurda» i «inútil» aquesta aspiració.

El cardenal Vidal i Barraquer diferenciava clarament entre «nació, nacionalismes i estat». Segons el professor Corts, «el purpurat pensava en un encaix de Catalunya dins de l'Estat espanyol; concebia el separatisme com quelcom que afectava negativament la convivència pacífica». A més, el purpurat era un gran defensor del rei Alfons XIII, al qual professava «gran afecte». Això no obstant, cap al 1925, es va mostrar crític amb la monarquia pel seu posicionament a favor de la dictadura de Primo de Rivera.

«Vidal i Barraquer reconeixia el fet diferencial català. Defensava la predicació en llengua catalana. Volia bisbes catalans per principis pastorals, no pas per qüestions polítiques. Rebutjava que hi hagués gent que fes servir l'Església amb objectius merament polítics», va comentar Ramon Corts. En el temps de la dictadura de Primo de Rivera se'l va arribar a considerar «un símbol de la resistència catalanista» i «un obstacle per al govern». Per això, «els militars no el volien com a arque-

Agusti Codinach

bisbe de Tarragona», va informar el Dr. Corts.

«El purpurat —va observar Ramon Corts— es mostrava indiferent als règims polítics. Volia viure allunyat de qualsevol partidisme polític. Fou un defensor de la llengua catalana, de la cultura del seu poble. Va lluitar per la pau, per la doctrina pacífica.» Se'l coneix com «el cardenal de la pau». I va afegir: «L'Església sempre li ha d'estar profundament agraïda. El seu record és etern.»

Exercici de purificació

El professor Manuel M. Fuentes va recordar que, en el seu testament, el cardenal Vidal i Barraquer va disposar que, quan fos possible, volia ser enterrat a la catedral de Tarragona juntament amb les despulles del Dr. Manuel Borràs, el seu estimat bisbe auxiliar, assassinat el 12 d'agost del 1936. La seva voluntat no es va poder complir fins a l'any 1978, després de la mort del general Franco. «Al cap de setanta anys de la mort del cardenal hem de poder apropar-nos al nostre passat d'una manera serena, lúcida i racional. Vidal i Barraquer, com a home, com a creient i com a pastor, ens pot ajudar en aquest exercici de purificació de la nostra memòria, personal i col·lectiva», va explicar el ponent.

El Dr. Fuentes va detallar com va viure el purpurat els inicis de la persecució religiosa el juliol del 1936. Tot i que a contracor, va abandonar el palau arquebisbal de Tarragona per anar-se'n al monestir de Poblet. Posteriorment,

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH:
«El cardenal Vidal i Barraquer va ser un bon pastor, lúcid i coherent en les seves decisions i entregat al servei de l'Església»

el van detenir. Sota la protecció del govern de la Generalitat de Catalunya, el cardenal es va poder embarcar en un vaixell rumb a Itàlia. «A finals d'agost del 1936 el cardenal va intentar fer arribar al president de la Generalitat, a través del consolat francès a Barcelona, la seva proposta d'ofrir-se personalment com a presoner i com a penyora per la llibertat dels sacerdots, religiosos i seminaristes detinguts. El cònsol ho va desaconsellar», va posar en relleu Manuel M. Fuentes.

Així mateix, Fuentes va rememorar que «el seu lema episcopal "*Diligite alterutrum*", és a dir, "Estimeu-vos els uns als altres" el va convertir en la clau hermenèutica principal per "resistir" davant de la persecució. Per això no s'estava d'insistir en els valors de l'amor i de la reconciliació.

Aquests i, no pas cap altres, havien de ser la clau per llegir adequadament els signes dels temps». El professor va constatar que «el cardenal Vidal i Barraquer va treballar sempre, malgrat els limitats instruments que li imposaven les especials circumstàncies del seu exili, per assolir una pau justa i negociada».

«El cardenal considerava que un món nou —va manifestar Manuel M. Fuentes— no es podia bastir sobre la barbàrie de la violència engendrada durant els anys de la guerra i sobre les seqüeles de la venjança i la repressió indiscriminades. Només el perdó i la misericòrdia podien engendrar un món realment nou.» I va esmentar que «el seu compromís personal i la seva actitud vital, al llarg de tota una vida al servei de Déu, de l'Església i del seu poble, l'honoren».

Finalment, el cardenal Lluís Martínez Sistach va manifestar que «el cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer va ser un bon pastor, lúcid i coherent en les seves decisions i entregat al servei de l'Església. Va defensar la llibertat de l'Església i la llengua catalana. Sempre va treballar per la concòrdia i la pau». Vidal i Barraquer va morir a Friburg (Suïssa) el 13 de setembre del 1943. «El seu traspass s'esdevingué lluny del seu ramat, però ell hi era molt present espiritualment», va ressaltar el cardenal Martínez Sistach. «Amb aquesta sessió acadèmica —va subratllar el gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya— volem mostrar el nostre agraïment pel seu pontificat i pel seu testimoni.»

Barcelona

Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè

El cardenal fa una crida a la solidaritat

Carme Munté
Barcelona

Com cada any, amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, la cita obligada va ser la missa presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach a l'emblemàtica basílica de la patrona de la ciutat, de l'arquebisbat i de la província eclesiàstica de Barcelona. Els bisbes de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, i de Terrassa, Josep Àngel Saiz, van concelebrar la solemne Eucaristia, juntament amb els bisbes auxiliars Sebastià Taltavull i Salvador Cristau, i un gran nombre de preveres, encapçalats pel nou rector de la Mercè, Joan Martínez Porcell.

També com cada any, un gran nombre de polítics, encapçalats pel president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, i l'alcalde de la ciutat, Xavier Trias, juntament amb militars i altres autoritats de la ciutat. La cridòria de les persones que protestaven a la plaça de la Mercè servia també per recordar que la crisi econòmica i les seves conseqüències no millora malgrat les previsions optimistes d'alguns governants.

«La presència dels cristians en la societat està amarada d'amor a les persones i a les institucions. El nostre amor al país i a la ciutat forma part de l'amor al proïsme, però no només en la seva dimensió individual, sinó també

Agustí Codinach

«Les necessitats i els problemes dels altres són també les nostres necessitats i els nostres problemes»

en la seva realitat social.» El cardenal Martínez Sistach es referia d'aquesta manera a l'aportació que el cristianisme ha fet i fa a la nostra societat, a l'estil de la presència solidària de Maria que, en les noces de Canà, no va defugir la dificultat dels esposos quan es va acabar el vi. «Per a Maria no era vàlida aquesta actitud tan poc humana i cristiana que expressen aques-

tes paraules: "No és el meu problema." La solidaritat no permet dir aquestes paraules, perquè les necessitats i els problemes dels altres són també les nostres necessitats i els nostres problemes en força mesura.»

El cardenal Martínez Sistach va convidar tots els presents a estar més oberts a l'Àfrica per tal d'ajudar al seu desenvolupament econòmic, i també a les persones empresonades, seguint l'exemple de l'orde mercedari i de la Mare de Déu de la Mercè. «La presó és dins de la ciutat», va recordar el cardenal, «però està poc present en la vida de la societat». «La presó», va prosseguir, «té sentit quan, afirmant les exigències de la justícia i reprovant el delicte, serveix per renovar l'home, canviar de vida i integrar-se amb plenitud a la societat».

Al final de la missa, es van cantar els goigs a la Mare de Déu de la Mercè i les autoritats van pujar al cambrir a venerar-la.

Tarragona

Tarragona vol restaurar la capella de Santa Tecla de la catedral

Joan Boronat / Tarragona

Tarragona ha honorat un any més la seva patrona santa Tecla, a través de les solemnitats religioses, i ho ha festejat també a través d'un ampli reguitzell d'actes populars de tota mena.

El dimarts dia 23, a les deu del matí, l'anada a l'ofici va moure el seguici popular de la ciutat, acompanyat de força gernació. La catedral metropolitana i primada es va omplir de fidels tarragonins per assistir a la missa pontifical presidida per l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol Balcells, cerimònia que es va iniciar amb el trasllat del braç de santa Tecla, des de la seva capella fins a l'altar major, amb l'alcalde de la ciutat, Josep Fèlix Ballesteros i altres autoritats civils i militars que ocupaven els primers bancs.

El prelat tarragoní va pronunciar una homilia amb contingut interessant, en referir-se a la polèmica desfermada l'any pasat a través de la premsa, sobre si va existir santa Tecla o era un personatge imaginari, pel fet de no figurar en l'edició vigent del Martirologi romà. L'arquebisbe explicà que en els primers temps del cristianisme cada Església particular

tenia el seu martirologi, i que durant el segle XVI es va decidir unificar-los en un sol volum, amb la successiva incorporació de modificacions i revisions que «en alguns casos, van generar diversos errors». Mons. Jaume Pujol va recordar que l'edició més recent del martirologi data del 2001 i que, entre molts, es va excloure santa Tecla «probablement perquè la seva vida es narra acompanyada de llegenda, fruit de la pietat popular». «Us puc assegurar que estem treballant per tal que santa Tecla torni a ocupar el lloc que li pertoca. Hi ajudarà el Congrés Internacional sobre la santa, celebrat a Tarragona, que ha donat molta llum», va afegir. Posteriorment l'arquebisbe subratllà que la documentació sobre santa Tecla és aclaparadora i mai no ha deixat de rebre culte entre les Esglésies d'Orient, catòliques i ortodoxes, motiu pel qual «tindrà un lloc prominent en el martirologi romà».

A propòsit de la festivitat de la patrona de Tarragona, l'arquebisbe Jaume va fer una crida a la «generositat dels tarragonins perquè es puguin començar les obres de restauració de la capella de santa Tecla» que hi ha a la catedral. «A algú aquesta obra, en

Joan Boronat

els temps que corren, pot semblar-li un antitestimoni, però davant d'ella moltes persones sentiran la necessitat d'ajudar els més necessitats», va remarcar el prelat.

Més endavant, tot fent referència al moment polític que viu Catalunya, Mons. Jaume Pujol assenyalà que «no és missió dels pastors de l'Església intervenir en la política, i reconeix el dret de cada fidel cristià a formar-se un parer a partir dels principis morals en

joc», basant-se en la carta col·lectiva dels bisbes de Catalunya *Al servei del nostre poble*.

A la tarda, una intensa pluja va impedir la sortida de la processó del braç de santa Tecla, que recorre la part alta de la ciutat, per bé que tots els elements del seguici popular estaven preparats. Així doncs, la relíquia de la santa va ser traslladada en petita processó per l'interior de la catedral fins a la capella que la custodia.

Girona

Prioritats pastorals del nou curs

Cinquantenari de Càritas i de l'Hospitalitat de Lourdes

Víctor Gay
Girona

Amb l'acte de presa de possessió dels nous càrrecs parroquials, el bisbe Francesc Pardo obre simbòlicament el curs pastoral. També es fan públiques les prioritats que emmarcaran el curs 2014-2015 a la diòcesi i que s'aplicaran en l'àmbit arxiprestal i parroquial.

Fa mig segle que dues iniciatives importants s'iniciaven en l'àmbit de l'apostolat social. La creació de Càritas diocesana i de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Va ser en el decurs de l'episcopat de Mons. Narcís Jubany.

Aquestes efemèrides esdevenen referents en les accions programades. Cal dir que Càritas ja era present a la diòcesi abans del 1964. Havia iniciat els serveis bàsicament amb la distribució de l'ajut alimentari procedent dels Estats Units i, fins i tot abans, amb l'acollida d'infants austríacs la segona meitat dels anys 40 del darrer segle, però la seva estructura diocesana s'encetava amb el decret episcopal corresponent.

Semblantment l'Hospitalitat de Lourdes peregrinava des de Girona integrada amb la de Barcelona. El bisbe Jubany s'adonà que el nombre de participants era prou important com per funcionar amb autonomia. Els recordats trens de l'Esperança són el referent de l'actual peregrinació íntegrament per carretera.

En aquest curs pastoral tots dos esdeveniments seran celebrats com cal. Sense anar més lluny, els dies 3 i 4 d'octubre Girona acull les Jornades de Trobada i

Àngel Almazan

El bisbe Francesc va presentar les prioritats pastorals per al nou curs.

Formació de Càritas Catalunya, amb una participació que, en el moment de redactar aquesta crònica, ja supera les 1.300 persones. Les diòcesis catalanes i les respectives Càritas s'apleguen amb la de Girona com a reconeixement a la seva tasca.

Altres referents

El curs pastoral tampoc oblida esdeveniments importants en la vida de l'Església de casa nostra com els 500 anys del naixement de santa Teresa i el fet que el proper mes de novembre s'enceta l'Any de la Vida Consagrada.

A partir de l'exhortació apostòlica del papa Francesc, el bisbe de Girona resumeix l'objectiu d'aquest curs en la prioritat fonamental: l'Església anuncia Crist al Món.

Un anunci inclòs en la primera prioritat: la joia de creure o creure amb joia, emprant mitjans com les homilies dominicals, trobades de formació i els cursos de l'Institut de Ciències Religioses, catequesi d'adults i fins i tot amb el propi tarannà en el sentit «que creure és una gran sort».

La segona prioritat és la parròquia que ha d'acollir sense exclusions les persones, atenent les demandes,

sempre d'acord amb les possibilitats, valorar activitats com aplecs i festes d'origen cristià. Remarca que les parròquies petites han de sentir-se ateses i cercar fidels que puguin assumir responsabilitats pastorals.

La tercera prioritat és la dels sacraments, a partir de la celebració de l'eucaristia, organitzant i coordinant les celebracions dominicals i oferint els sacraments individualment. Les celebracions en absència de prevere només es faran a les parròquies indicades pel bisbe. Igualment el sacrament del Matrimoni només se celebrarà en parròquies i llocs amb culte. S'insistirà en la celebració del sacrament de la Confirmació. Tampoc s'oblidaran les celebracions exequials, amb l'apropament necessari als familiars. Finalment el sacrament de l'orde, amb la formulació de la pregunta a qui s'escaigui: «per què no capellà?»

La quarta prioritat pastoral correspon al servei de les persones i la societat, especialment des de la caritat i el compromís amb la justícia i el bé comú. És en aquest punt que es viurà la celebració del mig segle de Càritas diocesana. També l'atenció pastoral als malalts per mitjà de la Delegació de Pastoral de la Salut.

Finalment, la cinquena prioritat és el testimoniatge des de la família cristiana: formació dels matrimonis, revisar els idearis de les escoles cristianes, els moviments cristians d'educació en el temps lliure i especial accent en la formació dels joves.

Tot un programa que caldrà sotmetre a examen en finalitzar el curs pastoral i donar-hi la corresponent nota.

Terrassa

Inici de curs de les Germandats del Rocío

Redacció / Terrassa

Un any més la catedral de Terrassa ha acollit la missa d'inici de curs de les germandats del Rocío a Catalunya. Va ser el dissabte 20 de setembre. La eucaristia va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i van concelebrar entre altres Mn. Manuel Coronado, delegat de Litúrgia i Religiositat Popular, i Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller. Van participar les 22 germandats presents a Catalunya i integrades en la FECAC. El temple s'ha omplert de feligresos vinguts d'arreu de Catalunya. El bisbe, en l'homilia, els ha recordat els esdeveniments importants d'aquest nou curs, com són el Sínode de la Família i l'Any Teresià, i els ha convidat a refermar la seva fe unida a la caritat. En l'ofertori van fer ofrena de menjar que serà distribuït per Càritas a les famílies necessitades.

Trobada amb els responsables de Mans Unides

Redacció / Terrassa

El 18 de setembre Mons. Saiz Meneses va tenir una trobada amb els responsables i col·laboradors de Mans Unides. Després de celebrar la missa es va trobar amb Joan Martí, president delegat de Mans Unides de Barcelona i els responsables de les delegacions territorials a la diòcesi, que són a Terrassa, Sabadell i Granollers. El president va informar al bisbe de la presència de Mans Unides a tot el territori diocesà i de la coordinació existent entre les delegacions territorials i la Delegació de Barcelona a la qual pertanyen en aquests moments. En el diàleg posterior es tractà, entre altres temes, la incorporació de més voluntaris a la gran tasca que es fa des d'aquesta institució d'Església i la necessitat d'intensificar la relació entre els col·laboradors i voluntaris i les parròquies de la diòcesi.

Un poble escollit, santificat per la fe i el baptisme; sagrament de salvació universal

Joan E. Jarque i
Jutglar
Fundador de
«Catalunya Cristiana»

En un cert passatge del relat evangèlic sorgeix un incident imprevisible fins aleshores. Als seguidors de Jesús se'ls planteja una pregunta angoixosa. Els evangelistes diuen, ni més ni menys, que els deixebles... quedaren molt desconcertats (Mt 19,25) per l'ensenyament de Jesús. Què ha passat? Fa temps que segueixen el Mestre i li han sentit anunciar que «ve el Regne de Déu». Ells han estat enviats a anunciar, també, la bona nova que Déu estima tots els homes que ell ha creat, que el Regne és a prop, obert a tots els homes de bona voluntat, de tots els temps, de qualsevol poble, i fins de qualsevol «religió» perquè Déu els estima. I, tot i que sigui difícil «ser bona persona» —complir els manaments— i, per tant, hereu del Regne, «si als homes els és impossible», no ho és per a Déu, perquè Déu ho pot tot (Mt 19,26).

Pere, aleshores, formula la pregunta, la raó del desconcert dels deixebles: nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit. Què rebrem, doncs? (Mt 19,27).

Una pregunta semblant potser se l'ha formulat algú, també «desconcertat» per la lectura dels articles precedents: si el Regne de Déu és obert als homes de tots els temps, de tots els pobles i fins de qualsevol «religió» i, per heretar-lo, n'hi ha prou amb haver-se comportat com una «bona persona», llavors ¿per què seguir Jesucrist, per què pertànyer a l'Església, creure en dogmes, practicar sacraments?

En ambients catòlics, des de fa uns quants anys, sovint, se senten expressions que donen per contestada la pregunta; parlant de parents o coneguts allunyats de l'Església, conclouen mig amb resignació, mig amb condescendència: «...no creuen, no practiquen, ara bé són tan bons, són unes excel·lents persones...»

La pregunta, i la mitja resposta dels «deixebles desconcertats» d'avui, no són impertinents ni molt menys. Tot al contrari. Palesen l'error de confondre les dues cares —inseparables però distintes— del missatge evangèlic; són expressions que manifesten la confusió, distorsionadora, entre, d'una banda, l'anunci del Regne de Déu que ve, tant si es vol com si no es vol, que és universal, inevitable, obert a tots els homes; i, de l'altra, el seguiment de Jesucrist que, òbviament, és un fet providencial: depèn del lloc, del temps, de la circumstància de cada persona. I, encara, suposa una «vocació» prèvia —sóc jo qui us he escollit (Jn 15,16)—; i, alhora, exigeix l'adhesió lliure —si vols (Mt 19,21)— del que, d'una manera o altra, és escollit, cridat.

En termes de «bons i dolents», no n'hi ha prou amb ser «una bona perso-

«El lliurament a Jesucrist no atorga un grau especial de bondat. Això sí, eleva la persona humana inserint-la en una nova manera de ser, d'existir»

na» per ser «un bon cristià» i, malauradament, hi pot haver cristians que no, per això, són «unes bones persones». En termes, diguem-ne «escolars»: a «la fi del temps», tothom, i també els seguidors de Jesucrist, els cristians, serem examinats d'«humanitat», de si hem estat, o no hem estat, «bones persones». Aquest examen l'haurà de passar tothom, perquè cada persona, una per una, ha estat pensada, estimada pel Creador, abans de la creació del món, i destinada a posseir el Regne del Cel. Ara bé, els cristians, si passem aquest primer «examen general», encara n'haurà de passar un altre d'«especial»; és a dir si hem estat, o no, testimonis del Ressuscitat davant dels homes (Mt 10,32). Ja que és per donar aquest testimoni que hem estat escollits i, lliurement, hem dit que sí a aquesta crida.

Heus aquí una d'aquelles línies, no roges, sinó blau cel que el papa

Francesc no traspasarà. És més, són les que inspiren la seva manera de fer, el seu ensenyament. Ja que aquesta és precisament la naturalesa pròpia, específica, de l'Església: no pas ser l'aplec dels bons —tant de bo ho siguin tots, i no és el cas—, sinó ser el poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu la lloança d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable (1Pe 2,9), és a dir, per a ser testimonis de la Resurrecció del crucificat sota Ponç Pilat. És interessant remarcar aquí que aquesta frase és del mateix Pere, ja ancià; el mateix que va formular la pregunta suara esmentada.

El seguiment de Jesucrist no fa pas millors que ningú aquells que ell ha escollit i, lliurament i conscient, han dit que sí a aquesta crida personal. I, tampoc, no és pas perquè fossin més o menys bons que han estat cridats —No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors (Mt 9,13). El lliurament a Jesucrist —posar tota la vida a crèdit d'ell—, per la fe i el baptisme, no atorga un grau especial de bondat. Això sí, eleva la persona humana inserint-la en una nova manera de ser, d'existir, no exigible, ni previsible per res precedent. Aquesta nova manera de ser, d'existir, dimana, com d'una font única, de la incorporació al Verb encarnat. I, en Ell, ens fa participants —consorts— de la mateixa «manera de ser» de Déu, de la naturalesa divina (2Pe 1,4).

La «nova manera de ser» inaugurada pel seguiment de Jesucrist s'ha d'entendre literalment, no pas me-

tafòricament, en un sentit «moral», com quan, per exemple, es parla d'emprendre una «nova vida» després d'un esdeveniment important, de salut, en els afers... La «novetat» constitueix un dels elements cabdals de la «visió cristiana de l'Univers» i, per tant, de la naturalesa i la missió de l'Església en el món. No és pas una hipèrbole religiosa; es refereix a un fet còsmic, creador. Pau ho afirma ben clar: els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou (2Co 5,17). Jesús, en la conversa amb el mestre de la llei, Nicodem, parlant de la incorporació de la humanitat al Regne de Déu l'equipararà a un real «nou naixement»; incorporació que s'esdevindrà a la fi del Temps, i de la qual el poble dels seguidors de Jesucrist n'és ja un avenç i un signe.

D'acord que aquesta manera de parlar de la Revelació cristiana sorprèn la mentalitat «pràctica» d'avui. Tanmateix, en el llarg camí que ha fet la naturalesa fins a l'home, fins a cada un de nosaltres, es constaten aquestes novetats successives en les quals es dona ensem la permanència de la realitat precedent i la total novetat de la realitat successiva (Teilhard, Eccles). La Bon Nova que viu i proclama l'Església és nogensmenys aquesta: la resurrecció de Jesucrist ha iniciat una nova Creació de la qual ella n'és l'inici en el temps i el senyal —el sagrament— per a tots els homes. Si deixés de viure-ho i de proclamar-ho es dissoldria —és més, ja s'hauria dissolt— en el no-res de tantes teories.

Escultures de sant Lluç i sant Marcià situades al presbiteri de l'església de la Pietat.

Capelleta barroca dels Sants Màrtirs a la façana lateral de la Casa de la Ciutat de Vic.

Vic recorda els Sants Màrtirs com a antics patrons

Quatre visites guiades, els diumenges d'octubre, mostraran la notable presència de sant Lluç i sant Marcià al nucli urbà

Joan Arimany i Juventeny

Text i fotos

Llicenciat en Humanitats, especialitzat en religiositat popular

L'Oficina de Turisme de Vic commemora el 350è aniversari de l'acceptació constatada de sant Lluç i sant Marcià, coneguts com els Sants Màrtirs, com a patrons de la ciutat. Quatre visites guiades pels espais urbans i els llocs més emblemàtics relacionats, complementades amb una petita exposició amb diferents objectes, serviran per deixar constància de l'intens record vigatà als seus antics protectors. L'inici tindrà lloc, a les dotze del migdia, a la mateixa Oficina, situada a la plaça del Pes, a l'edifici de l'Ajuntament.

La visita combinarà la contemplació de les obres d'art més emblemàtiques sobre els Sants Màrtirs com el pas per espais urbans on la tradició atribueix escenes que el llegendari vigatà els va associar. Així, s'accedirà a les sales del Museu Episcopal de Vic per observar l'urna gòtica d'alabastre que va servir de reliquiari entre 1386 i 1657. Igualment, es podran veure les pintures de Marià Colomer (1743-1831) que decoren el presbiteri de l'església de la Pietat dedicades a les principals escenes vinculades a la possessió vigatana de les cendres dels dos màrtirs.

Aquest espai és una reforma realitzada a l'església de la Pietat, a mitjan segle XVIII, en forma de capella cupulada i també acull dues escultures a mida natural dels dos sants, obra de Carles Morató (1721-1783), sota les quals estava situada l'arqueta d'argent que, des del 1657 i fins al 1936, contenia les restes sàcres. D'altra banda, es veuran diverses capelletes de carrer en edificis públics i privats que constaten la devoció popular pels dos sants i s'acabarà a la plaça anomenada, precisament, dels Sants Màrtirs on se situa el seu martiri. Seran prop

d'hora i mitja de passejada pel centre històric de la ciutat, amb finalització a l'Eixample Morató, per destacar com portar la notable presència artística dels dos sants repartida en diferents punts del nucli urbà

Arrelament d'una llegenda

El relat llegendari, desenvolupat durant l'edat mitjana, atribuïa els sants Lluç i Marcià a la pàtria ausetana —població de l'època iberoromana que va originar Vic—. Segons aquesta narració, els dos màrtirs —que realment havien viscut a Nicomèdia, ciutat de l'actual Anatòlia turca— eren dos nigromants que, per admiració a una jove cristiana, es van convertir a la fe

de Crist i van abandonar la pràctica de seva màgia. Els seus veïns, decebuts pel fet que des d'aleshores deixarien de gaudir de les capacitats dels dos mags, els van cremar a la foguera.

Una segona part de la llegenda descriu com un grup de cristians, d'amagat, n'haurien amagat les cendres. A mitjan segle XI, la suposada troballa d'aquestes relíquies a l'església de Sant Sadurní —que en el segle XVII va ser substituïda per l'actual temple de la Pietat— va promoure una devoció ben constatable. L'any 1326, el bisbe Berenguer de Saguàrdia ja es feia ressò de la creença evident a la pàtria vigatana dels dos màrtirs. El 1342, el seu culte va rebre una important empena a partir d'un suposat i miraculós augment de les cendres esdevingut en el traspàs de reliquiaris.

A la primera meitat del segle XV, a l'escriptori de la Seu es va escriure la versió de la *Llegenda àuria* de Jacopo da Varazze. Entre els afegits, de consum preferentment local, d'aquest manuscrit conservat a l'Arxiu Biblioteca Episcopal de Vic, trobem els dos relats —el de la biografia i el de la troballa de les relíquies— que atribueixen tots dos màrtirs com d'adscripció vigatana. Ja aleshores quedava constatada

la convicció i devoció que la ciutat els mostrava.

Declaració com a sants patrons de Vic

L'any 1656, en el moment de declarar sants patrons per a la ciutat, els dos màrtirs van ser triats pel Consell civil per davant de la proposta del Capítol de canonges que havia estat considerat el defensor de Vic contra el terratrèmol del 25 de maig del 1448. La proclamació popular, aspecte preferent que marcava els decrets del papa Urbà VIII sobre declaració de patrons, els va donar l'empenta necessària.

Precisament, enguany s'ha escaigut el 350è aniversari de l'acceptació, de forma pública i notòria, dels Sants Màrtirs Lluç i Marcià com a patrons de Vic. Entre el 17 i el 24 d'agost del 1664 es va realitzar la solemne translació de l'arqueta reliquiari a l'altar major de l'església de la Pietat, que es trobava en la darrera fase de construcció. Un segle després, aquesta mateixa urna se situaria sota les escultures realitzades per Carles Morató. El patronatge vigatà dels Sants Màrtirs va començar a decaure després que l'agustí Enrique Flórez (1702-1773) i el dominic Jaume Villanueva (1756-1824), en les seves obres, haguessin posat en dubte la pàtria vigatana dels dos sants. Malgrat aquest fet, fins a mitjan segle XIX, diversos autors locals encara defensaven la tesi tradicional.

Des de la canonització del vigatà sant Miquel dels Sants, la ciutat va començar a adoptar-lo com a nou patró, tot i que no va ser fins al 1962 que va ser declarat de forma oficial com a intercessor vigatà al mateix nivell dels Sants Màrtirs. Aquest segle de transició, lenta però progressiva, va acabar convertint el trinitari descalç, de forma efectiva, com a protector únic i principal, relegant sant Lluç i sant Marcià a ser considerats antics patrons.

Plafó de rajoles a la plaça dels Màrtirs.

El memorial del Senyor plasmat en art

Las Edades del Hombre organitza fins al novembre l'exposició «Eucharistia»

Miquel Àngel Codina

Fotos: Fundació Las Edades del Hombre

Fins al proper 10 de novembre, Aranda de Duero acull l'exposició *Eucharistia*, organitzada per Las Edades del Hombre, fundació de l'església castellanolleonesa. Santa Maria i Sant Joan són els dos temples que acullen les 120 magnífiques obres d'aquesta mostra. Santa Maria acull els tres primers capítols i Sant Joan, el quart i darrer de què consta el muntatge d'*Eucharistia*.

El comissari de l'exposició és el sacerdot i historiador Juan Álvarez Quevedo, delegat diocesà de Patrimoni de l'arxidiòcesi de Burgos i president-degà del Capítol de la catedral de Burgos. La Junta de Castilla i Lleó, a través de la Conselleria de Cultura i Turisme, és qui ha assumit la major part del finançament d'aquesta edició. També compta amb el patrocini del Consell Pontifici de Cultura del Vaticà.

Segons els seus responsables, en aquesta rellevant iniciativa cultural «se'ns convida a endinsar-nos en una bonica història que forma part de la nostra cultura i de la nostra fe. Una història que ens mostra l'amor immens i inesgotable de Déu a tot el món, explicada gairebé en murmuris per un grup selecte d'artistes i les seves obres exposades».

El primer capítol, que es titula «*Panis quotidianus*. El pa de cada dia», ens convida a mirar les obres als ulls de la cara i del cor. És així com l'espectador ha de mirar *Gerra i pa* (1949), el dibuix senzill d'Antonio López quan era petit; *Festa i sacrifici* (2013), el bonic conjunt que ha esdevingut cartell de l'exposició, d'Eduardo Palacios, i altres obres d'art interessants i sorprenents que es poden trobar en aquesta secció, com el raïm ple de vida de Carmen Laffón y Florencio Galindo, els olis de José Vela Zanetti (*Dos camperols amb pa de pagès* i *La verema*, tots dos del 1975) o l'alt relleu de l'últim sopar de Jesús, del segle XVI, de fusta policromada. En tots i cadascun dels casos se'ns convida a descobrir el rerefons profund humà del més diví dels sacraments.

A les obres del segon apartat, «*Antiquum documentum*. Antic Testament o prehistòria de l'eucaristia», el públic descobreix esdeveniments de l'Antic Testament, que els primers cristians van entendre com a anuncis velats de la vida de Crist i de la mateixa eucaristia.

Dos grans quadres obren aquesta secció: *La mort d'Abel* (segle XVIII), d'autor anònim, i *Abraham i Melquisedec* (1640-1645), de Matthijs Musson. Abel, innocent i assassinat, és la imatge del sacrifici de Jesús, que es reviu a l'eucaristia. De la seva banda, l'ofrena del pa i vi del rei de Jerusalem, Melquisedec, a Déu és anticipi de l'ofrena eucarística. Així mateix, *Sacrifici d'Isaac* (1489-1493), la bonica escultura d'alabastre de

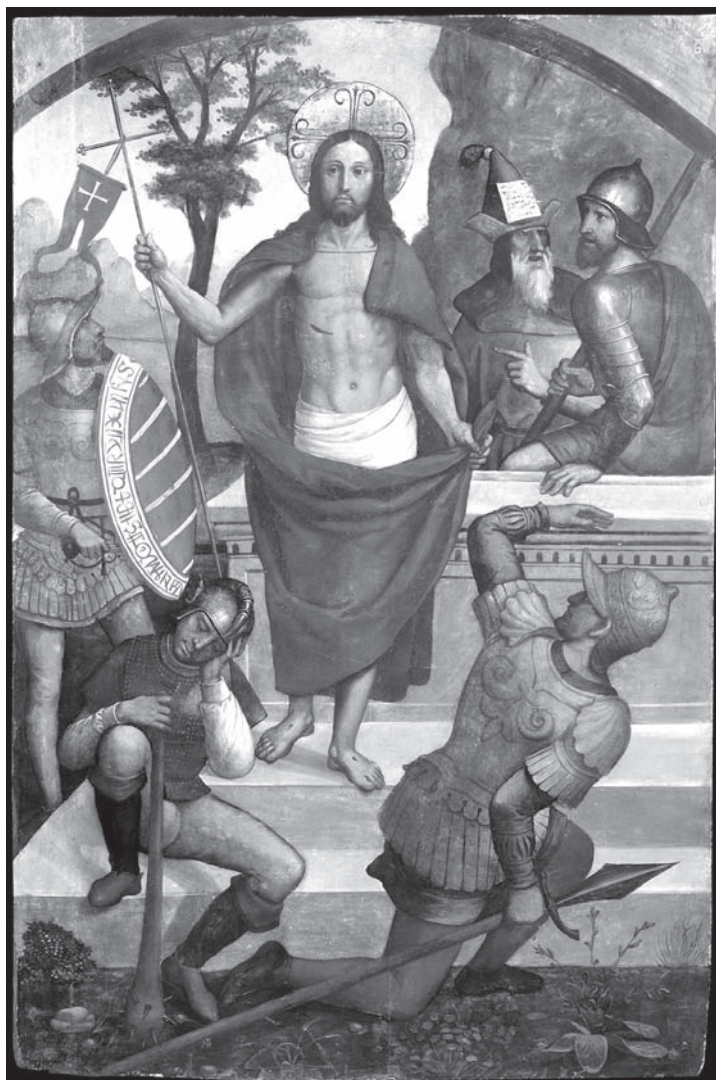
«Últim Sopar» —amb onze apòstols— (cap a 1520).

Gil de Siloè, és anticipi de l'eucaristia, perquè Jesús és el «nou Isaac».

També cal destacar el tapís *Abraham i els tres àngels* (segle XVI), on l'ésser humà comparteix taula amb el Fill de Déu, i la interpretació admirable feta l'any passat pel pintor Luis Mayo, per a qui les tovalles blanques de festa enmig d'un lloc solitari són ja l'evocació del manà, signe de l'eucaristia. Com a evocació eucarística, també cal esmentar l'oli *Moisés fent brollar aigua de la roca* (cap al 1700), conservat a l'església de la Mare de Déu del Remei de Zamora.

En el tercer grup, batejat «*Cena novissima*. L'últim sopar o com va néixer l'eucaristia», s'entra en el moment culminant en el qual Jesús ofereix als seus deixebles de llavors i als de tots els temps el gran do de l'eucaristia. Se subdivideix en tres seccions: «Gestos de Jesús que preparen l'eucaristia», «Institució de l'eucaristia» i «Després del sopar: eucaristia i Església».

L'oli *Últim sopar* (segle XVII), de Jusepe Leonardo, actualment a l'església parroquial de Cebreros (Àvila), es caracteritza per l'atractiu joc de llums. Mentrestant, el petit alabastre de Tobías Tissenaken (cap al 1600) posa el focus en el traïdor Judes. Com a contrast, Bartolomé Esteban Murillo concentra tota la llum del seu esplèndid oli *Santa Cena* (cap al 1650) en el mestre Jesús, que beneeix el pa.

«Resurrecció de Jesús» (1534-1540).

També es pot observar el moviment dels apòstols a *Últim Sopar* (1574), còpia d'un oli de Ticià que es troba a la catedral de El Burgo de Osma (Sòria).

Més difícils d'interpretar són de vegades les versions d'artistes moderns, però no per això menys suggeridores. El tríptic *Sopar* (2014), de Fernando Bellver, és tot un repte: tres taules plenes d'aliments, pintades en estils diferents, amb el pa i el vi en un cantó i en l'altre el vi i el raïm en un fons urbà, fan reflexionar sobre la preparació de l'últim sopar en els nostres temps. El conjunt potent de figures esculpit per Víctor Ochoa en alumini, titulat *Últim Sopar* (2013-2014), és una invitació a participar en el gran misteri eucarístic.

L'eucaristia és memorial de la passió i la mort del Senyor, però també de la seva resurrecció i ascensió gloriosa. En el quadre *Vespre de Pasqua* (1999-2000), de Guillermo Pérez Villalta, es poden descobrir referències al sopar pasqual, a la passió i mort i a la sang redemptora de Crist. L'obra *El Sopar d'Emmaús* (2006), d'Antonio Guzmán Capel, ens apropa amb el seu estil hiperrealista a la trobada dels deixebles amb el Ressuscita a Emmaús, on el van reconèixer «quan va partir el pa».

Finalment, es presenta el capítol «*Mirabile sacramentum*. Sacrament admirable o com van entendre els cristians l'eucaristia» a l'església de Sant Joan, antic temple parroquial d'Aranda de Duero. S'estructura en set apartats: «Sagrat banquet», «Memorial del sacrifici de Crist de la seva mort i resurrecció», «Compromís de caritat i servei», «Presència real del Cos de Crist», «Celebració de la missa», «Adoració eucarística» i

«Penyora de salvació».

Cal esmentar obres mestres com *Salvador eucarístic* (1557-1560), de Juan de Juanes; *Crist jacent* (1720-1729), de Pedro de Àvila, o *La Primera Comunió* (1896), de Joaquín Sorolla. Així mateix, custòdies, calzes, patenes, arquetes, aiguamans, albes, casulles... completen l'exposició.

Més informació: tel. 947 501 290, www.lasedades.es.

Èxit de les Jornades de Portes Obertes a la basílica de la Sagrada Família

L'objectiu és explicar i mostrar als ciutadans les fites constructives més immediates

Redacció

Barcelona

Fotos: Pep Daudé. Basílica de la Sagrada Família

La basílica de la Sagrada Família va celebrar el 19 de setembre passat el primer dia de les Jornades de Portes Obertes amb un èxit total d'assistència. El temple va obrir les portes per explicar i mostrar als ciutadans les fites constructives més immediates, com ara la sagristia. Jordi Faulí, arquitecte director de les obres, va declarar que la sagristia «estarà acabada el 2015».

La basílica ha llançat un vídeo inèdit sobre les fites més destacades del 2014-2015. A l'audiovisual podem veure com quedarà la sagristia, la porxada de la façana de la Passió i el temple complet.

El temple de la Sagrada Família és una obra única al món, resultat de la genialitat de l'arquitecte català Antoni Gaudí (1852-1926). La basílica va ser iniciada el 1882 i avui continua en construcció. Des de l'any 2005 forma part del Patrimoni Mundial de la Unesco. El temple va ser con-

sagrat i declarat basílica menor el 7 de novembre del 2010 pel Sant Pare Benet XVI.

La sagristia de ponent

La Sagrada Família conté quatre construccions cupulars en cadascuna de les cantonades. La sagristia de ponent (situada entre el carrer Sardenya i el carrer Provença) està actualment en construcció i es preveu la seva finalització el 2015.

La sagristia té una planta soterrani, planta baixa i quatre pisos superiors. A l'interior hi ha vuit columnes inclinades que suporten les voltes dels diferents nivells. Les unions entre els paraboloides es ressalten per unes grans arestes de pedra de pòrfir acabades en piràmide que ressegueixen el perfil parabòlic fins al pinacle. Unes passeres de marbre blanc marquen com uns anells horitzontals.

Gaudí va definir amb precisió la geometria de la cúpula mitjançant la intersecció de dotze paraboloides. Tal com va argumentar l'il·lustre arquitecte, a l'exterior es farà referència al sacerdot i a la victòria sobre el martiri

JORDI FAULÍ:
«Acabarem la sagristia, la porxada superior de la façana de la Passió i la Sala Creuer el 2015»

amb figuracions de Crist (un anyell i un veremador) en el pinacle i palmes i raïms. També hi haurà les virtuts i les invocacions.

La planta baixa és pròpiament la sagristia, la que dona nom a tot l'edifici, on els celebrants es revestiran i es prepararan per a les celebracions litúrgiques. També és on es guarden objectes litúrgics, així com ornaments.

La sagristia té una gran importància per al conjunt de la construcció de la Sagrada Família, ja que Gaudí va considerar que havia de servir de prova i exemple per projectar, amb la mateixa geometria, les sis torres o cimboris centrals, tasca actualment en curs. La cúpula de la sagristia té 12 paraboloides, com la torre central; les dels evangelistes, 8, i la de la mare de Déu, 14.

Divuit columnes del cimaci

El cimaci és el pòrtic superior de la Façana de la Passió, façana que fa referència a la mort i resurrecció de

Jesús i al seu patiment. El cimaci evoca formes d'ossos.

El cimaci està format per 18 columnes enfront d'un mur que sustenten 36 prismes hexagonals i aquests uns cubs que configuren la cresteria en el centre de la qual hi haurà la creu. Al mur hi ha representats els noms dels patriarques i profetes, esculpits per Josep Maria Subirachs, que es dirigeixen cap a la resurrecció, representat en el punt més alt pel sepulcre buit amb l'àngel que anuncia la resurrecció de Crist.

Les 18 columnes s'han dissenyat per mitjà d'un estudi paramètric i s'ha cercat la continuïtat entre les parts mitjançant hiperboloides i paraboloides. Totes 18 tenen les mateixes proporcions, però són diferents.

Les columnes són massisses de granit del Tarn; el mur, de pedra sorrenca de la Floresta i la cornisa inferior, de basalt de la Garrotxa.

Vitralls, el color del temple

Aquest 2014 s'ha col·locat el quart vitrall inferior de la banda del Naixement corresponent a diòcesis d'Europa, amb els noms de sants i santuaris de la seva història. També s'hi han instal·lat el quart i cinquè superiors. Amb aquests darrers vitralls només mancaran dos finestrals de la banda de Passió, que seran de tons vermellorsos.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Escola d'amor per a joves

S'estrena la pel·lícula «Blanca como la nieve, roja como la sangre»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Aparentment, una història més d'amor adolescent. Desenfadada i àgil, on la comèdia i el drama s'entrellacen per dibuixar un any en la vida d'uns personatges que ens sorprenen no només per la seva capacitat de fer-nos somriure, sinó també i sobretot, a mesura que avança la pel·lícula, per la seva reflexió i profunditat. *Blanca como la nieve, roja como la sangre* és molt més que una comèdia juvenil. És el retrat espiritual d'un adolescent enfrontat a les grans preguntes de l'existència humana: l'amor, el sentit del bé i del mal, la malaltia, la mort, la família, l'amistat...

Basada en el *best-seller* homònim d'Alessandro D'Avenia, la nova pel·lícula de la productora italiana Lux Vide ens endinsa en una història les coordenades de la qual la marquen dos colors: el blanc i el vermell. «Cada cosa té un color. Cada emoció té un color», afirmarà el protagonista, Leo, sota la mirada del qual se situa tota la trama: «El silenci és blanc. De fet, el blanc és un color que no suporto: no té límits.» En canvi, el seu color preferit és el vermell. Perquè el vermell és el color de l'amor. Als seus 16 anys, el Leo s'acaba d'enamorar de la Beatrice, una bonica pèl-roja de l'institut dos anys més gran que ell: «Ens estimem des de fa un any... —afirmarà convençut—, tot i que ella encara no ho sap.» Amb referències evidents a la *Divina comèdia*, el film no es conforma amb descriure amb humor els efluis amorosos de la joventut, sinó que és molt més ambiciós.

La història mira de «treure les màscares d'aquesta edat terrible i explicar com és el cor profund d'un adolescent». Així ho expressa el mateix autor de la novel·la que dona peu a la pel·lícula, Alessandro D'Avenia, professor italià de Literatura, que també és coguionista del film. Per això el que en un principi era d'un clar color vermell, l'amor, va evolucionant fins a arribar a esdevenir blanc. De la passió a l'amor, passant per l'amistat i insinuant alhora l'amor a Déu. Són els quatre amors descrits per C. S. Lewis, que en els joves, tot i que no ho sembli, també tenen el seu recorregut. De vegades més i tot que entre els adults. En el cas del Leo, aquest recorregut és tot un procés de maduració, que ve marcat per l'enamorament de la Beatrice i el descobriment de la gravíssima malaltia que ella pateix: «Sempre m'he preguntat per què l'amor i la sang són del mateix color. Ara ho sé.»

Trencar amb els estereotips

La direcció de *Blanca como la nieve, roja como la sangre* va a càrrec de Giacomo Campiotti, especialment sensible al llarg de tota la seva carrera amb el tema de l'adolescència. Recentment ha adaptat a Itàlia la sèrie de televisió *Polseres vermelles*, basada en l'obra original d'Albert Espinosa. En una visita a Espanya per recollir un premi al festival de cinema catòlic Madrimaná, Campiotti assegurava que la seva nova pel·lícula, en la qual també es parla clarament de Déu com a font de sentit, l'ha vista molta gent jove, no creient, i que no els han molestat aquestes referències. «L'espiritualitat es porta dins i és de Déu —assenyala—. El que els costa als nois és la religió, que és l'expressió humana de l'espiritualitat. Els molesta veure la incoherència, veure que els grans parlen d'una forma i viuen d'una altra. Els escandalitzen les divisions. Als joves els manquen exemples, els manca qui els ajudi a realitzar els seus somnis.» Aquestes exemples apareixen al film, com a la novel·la, en forma d'un professor substituït de literatura, apassionat amb el que fa, que aconsegueix treure dels joves el millor d'ells mateixos.

«BIANCA COME IL LATTE, ROSSA COME IL SANGUE»
Director: Giacomo Campiotti
Actors: Filippo Scicchitano, Aurora Ruffino, Gaia Weiss
Guionista: Fabio Boancci, Alessandro D'Avenia
Producció: Lux Vide
Itàlia, 2013, Comèdia dramàtica, 101 min.

Acompanya, a més, el protagonista en el seu particular viatge iniciàtic.

Campiotti, que també és autor d'altres films de marcat accent espiritual, com *Prefiero el Paraíso* o *Moscatti*, assegura que s'ha divertit molt rodant aquesta pel·lícula i això es contagia a cada fotograma: «Amb gran llibertat he mirat de fer servir el llenguatge dels joves, els seus ritmes bruscos i trencats que de sobte es tornen delicats i dolços.» I afegeix: «No és una pel·lícula objectiva. Tot es veu des dels ulls del Leo. M'he esforçat especialment per preservar i acollir les seves emocions. He cercat, a més, fer una pel·lícula que faci somriure però que també commogui i convidi a pensar i això és com mantenir-se en equilibri en el fil d'una navalla. És parlar de valors sense retòrica, parlar del dolor però tenir una pel·lícula plena de vida.»

Estrenada ja amb èxit a Itàlia i pre-estrenada l'any passat a la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, *Blanca como la nieve, roja como la sangre* es podrà veure a partir del 10 d'octubre als cinemes espanyols. La distribuïdora European Dreams Factory aposta per un film pensat especialment per als joves, però que també pot aportar molta llum a pares i educadors.

«Fills estimats! També avui us convido perquè sigueu com les estrelles, que, amb la seva resplendor donen llum i bellesa als altres, per alegrar-los. Fills meus, sigueu també vosaltres resplendor, bellesa, joia i pau, i sobretot pregària per a tots aquells que estan lluny del meu amor i de l'amor del meu fill Jesús. Fills meus, testimonieu la vostra fe i pregària amb alegria, amb l'alegria de la fe que és en els vostres cors, i pregueu per la pau, que és un do preciós de Déu. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de setembre del 2014

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Actualitats científiques

Sabeu de què va el projecte de la Gran Muralla Verda?

Un dels problemes més greus que té la humanitat és el de la subsistència. La població mundial segueix creixent i els terrenys dedicats a l'agricultura van minvant i això ha d'acabar malament si no s'hi posa remei a temps. La desertització va creixent a causa de l'empobriment dels terrenys, molt sovint a causa de la sobreexplotació agrícola. Ja sabem com són de perjudicials els monocultius en aquest aspecte. En molts llocs, a més, s'abandonen zones que havien estat cultivades i es converteixen en estèrils per mor del vent, pluja i altres factors. Segons el Comitè Francès de Desertificació, cada any uns 10 milions d'hectàrees de terres cultivades es transformen en desert, a l'Àfrica, al Sudan i Àsia sobretot. Actualment les zones àrides són el 41% dels continents i, a més, tenim 480 milions de persones que corren el risc d'haver d'abandonar terres (o canviar de vida). El continent més perjudicat és Àfrica: en 50 anys ha perdut uns 600.000 km² de terres productives, una extensió equivalent a tota la nostra península Ibèrica. Una de les causes més importants és l'avanç del desert del Sàhara cap al sud. D'ençà que es té en compte aquest procés, en alguns llocs ja ha arribat a estendre's cap avall uns 250 km.

Finalment la Unió Africana se n'ha adonat i ha acordat que calia fer-hi alguna cosa. El resultat ha estat el programa:

Estudiants del CIEE (Council on International Educational Exchange) treballant al nord-est de Dakar plantant arbres per al projecte Gran Muralla Verda.

NEPAD (Nova Associació per al Desenvolupament de l'Àfrica). Concretament, com que fins ara no s'havia pogut fer res per deturar el fenomen de l'avanç del Sàhara, s'ha determinat una nova estratègia global de gran abast: és el que s'ha anomenat la Gran Muralla Verda: El projecte es presentà a Ouagadougou (Burkina Faso) el 2005 i fou aprovat, amb una certa dosi d'escepticisme, dos

anys més tard per la Unió Africana. Consisteix a posar com un mur que deturi la progressió desèrtica, fent una plantació de 7.000 km de llargada i 15 d'amplada des del Senegal fins a Etiòpia, o sigui d'un extrem a l'altre del continent, passant per 11 països. En aquesta plantació posar-hi arbres i també camps de cultiu, amb tècniques adequades per garantir una bona supervivència.

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

I què s'ha fet fins ara? No pas gaire, però sí alguna cosa. Imitant el que ja va fer Xina de posar plantació arbòria al voltant del desert de Gobi per evitar-ne el creixement, s'han determinat tres espècies d'arbres molt adients per al que es vol aconseguir: la datilera del desert, la prunera índia i l'acàcia del Senegal, i també una varietat de productes hortícoles. L'únic país que ja ha fet una part important del que li pertocava és el Senegal. Entre el 2008 i 2010 va fer planters de fins a 7.750.000 dels arbres que hem dit en 13 vivers forestals que al cap de 4 mesos eren traslladats a la zona corresponent en un total de 16.225 hectàrees, i també hi cavaren 4.540 metres de tallafocs, i hi feren altres treballs que encara continuen. Ara al 2014 ja s'han apuntat Mali i Burkina Faso a començar a posar en marxa el que els pertoca. I Déu faci que s'hi engresquin aviat els altres països que tenen responsabilitat d'aquesta Gran Muralla.

Nosaltres, no cal dir, desitgem que tot pugui anar endavant. La cosa és en bé de la humanitat. Tots els ecologistes ho veuen així. I fins i tot hi ha qui ho vol imitar, com el Brasil, que té el problema de deturar la desertificació de zones del seu nord-est i ha vist un exemple a seguir en el projecte africà. Com convé que tothom se n'adoni de la necessitat d'evitar desertificacions!

Gent de casa

Manuel Brunet, il·lustre periodista i escriptor

Impossible encabir en un full la biografia de Manuel Brunet i Solà, periodista i escriptor, però també home de vida intensa. Va néixer a Vic el 1889 i va morir a Figueres el 1956. Fill d'un tallista i daurador de sants, orfe de mare a l'adolescència, passà pel Seminari de Vic. Va reconèixer sempre la sòlida formació que li donaren i el mestratge en art de mossèn Josep Guadiol. Va començar a publicar als setze anys a *Gazeta Vigatana*, del canonge Jaume Collell, amic de Verdaguer.

El 1917 treballà a *Las Noticias*, de Rafael Roldós, i l'any següent a *La Publicitat*. Ateneïsta habitual, freqüentava la celebre tertúlia de Quim Borralleras, on alternava amb Josep Pla, Joan Estelrich, Josep Maria de Sagarra, Josep Maria Junoy o Eugeni Xammar. Des del 1919 treballava a l'agència Havas —després seria Fabra—, a les ordres de Claudi Ametlla i compartia feina amb Andreu Nin.

Casat el 1926 amb Maria Teresa Mayor, de Castelló d'Empúries, el matrimoni se'n va anar a viure a Barcelona. Llavors va començar a es-

criure per al *Heraldo de Madrid*, *La Nau* i a consolidar la seva producció literària amb *El meravellós desembarc dels grecs a Empúries*.

També fou col·laborador de *Mirador*; en temps de la República va en-

trar a *La Veu de Catalunya*. El 1934 va fer un llarg viatge a Terra Santa amb el pare caputxí Miquel d'Esplugues. En aquells anys mantingué postures més conservadores que no pas a la joventut, amb nova pena a l'Ateneu, amb Manuel Sagnier, Joan B. Solervicens, Josep Maria de Sagarra, Ramon Garriga o Ignasi Agustí. Així mateix, Manuel Brunet va impartir un curs de periodisme a la Federació de Joves Cristians de Catalunya i es va convertir també en corresponçal de *La Nación* de Buenos Aires.

L'esclat de la guerra civil l'obligà a amagar-se, ajudat per Marcel·lí Morera i Ramon Aliberch. Després d'estar a casa d'unes cosines, s'ocultà a Santa Eulàlia de Riuprimer i el 1938, amb l'exsecretari del bisbe Irurita, el canonge Antoni Balcells, va saltar a França per Núria. A París va contactar amb Francesc Cambó i va col·laborar en alguns diaris francesos. També va arribar a Roma, on no només troba Solervicens, sinó Josep Pla o Ramon d'Abadal. Va tornar a Barcelona el 3 de novembre del 1939.

Joan Pallarès-
Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

El retorn no fou fàcil. La seva casa, al Coll, a Barcelona no la va poder recuperar; la de Vic havia estat saquejada. Finalment fou acollit per la família de la seva dona a Castelló d'Empúries. Ell, que havia estat perseguit, salvà la vida d'un perseguidor. Va moure cel i terra. Fins i tot es va desplaçar a València per aconseguir el testimoni d'una religiosa quan anava a ser afusellat un xicot per un crim que no podia haver comès en no estar al lloc dels fets.

Ajudat per un altre que hagué de canviar de bàndol, Carles Sentís, va col·laborar a *Destino*, organitzà cursos de periodisme per a Acció Catòlica i, sobretot, es dedicà a la seva tasca, més literària que periodística. Impulsor ferm de la recuperació del monestir de Santa Maria de Vilabertran, morí d'un coma diabètic la nit del 5 de gener del 1956. Va deixar inacabada l'obra *Pàgines de la vida de Crist*.

JOSÉ M. CASTILLO
La religión de Jesús. Ciclo B
 Editorial Desclée De Brouwer,
 2014, 670 pàg.

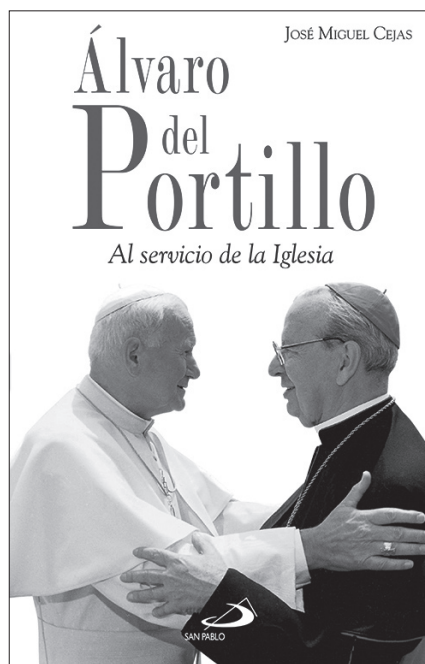
Jesús és l'element central de les nostres vides; per això necessitem llegir, entendre i assimilar l'Evangelí. Cal assenyalar que l'Evangelí no ens presenta una forma de practicar la religió, sinó un projecte de vida. És a dir, uns valors, unes conviccions, uns criteris per viure en aquest món de forma que siguem bones persones fins al fons del nostre ésser. Per això es pot dir que el centre de l'Evangelí és la bondat.

AMADOR VEGA
Libro de horas de Beirut
 Fragmenta Editorial,
 2014, 190 pàg.

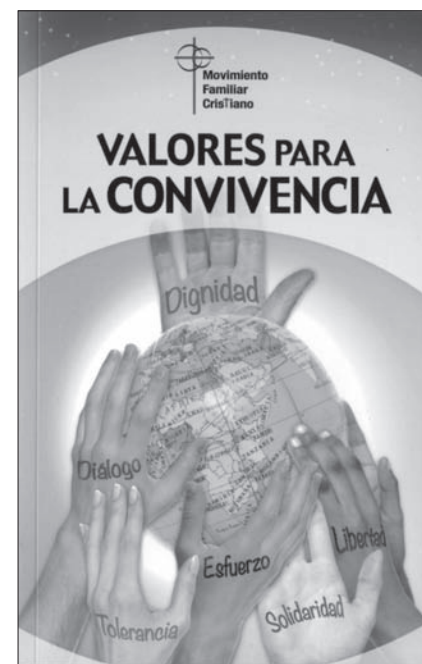
El filòsof Amador Vega, catedràtic d'Ètica a la Universitat Pompeu Fabra, publica el seu primer llibre de viatges. Es tracta d'una obra literària a través de la qual emergeixen tots els temes clau del pensament de l'autor: els estudis místics, Ramon Llull, l'estètica de la religió, l'oposició entre Orient i Occident... El volum, que inclou més de cinquanta fotografies, recull una llarga estada al Líban, Síria i Grècia.

JOSÉ MIGUEL CEJAS
Álvaro del Portillo. Al servicio de la Iglesia
 Editorial San Pablo, 2014, 160 pàg.

Aquestes pàgines recullen les declaracions que han fet a l'autor nombrosos testimonis directes de la vida d'Álvar del Portillo: familiars, amics, companys, sacerdots, religiosos... Aquells testimonis recorren la seva vida, des de la infància fins a la mort a Roma el 1994. Componen un relat amè, suggeridor i revelador sobre l'aventura vital d'aquesta figura actual de l'Església, beatificat el 27 de setembre del 2014.

MOVIMIENTO FAMILIAR CRISTIANO
Valores para la convivencia
 Editorial CCS, 2014, 156 pàg.

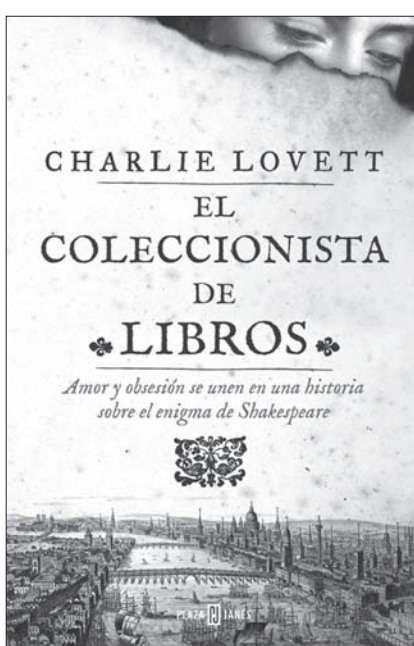
Recuperar els valors bàsics, que a la família i a la societat han aportat tants beneficis en èpoques anteriors, és una de les tasques en la qual tots hem de sentir-nos implicats. Una manera de fer-ho és posant en pràctica els coneixements que aquest llibre ens aporta. Si aconseguim que la nostra societat es recolzi en els valors fonamentals de la convivència, col·laborarem en la construcció d'un món millor.

RAFAEL ARGULLOL
Pasión del dios que quiso ser hombre
 Editorial Acanalado, 2014, 30 pàg.

En aquest llibre l'escriptor Rafael Argullol s'aproxima a la mort de Jesús de Natzaret. La seva narració s'alimenta dels evangelis i de les representacions successives sobre el tema que ens han llegat els artistes. Crist apareix com una figura humana al voltant de la qual tota l'existència resta convulsa. L'amor, l'amistat, la llibertat o la traïció són etapes d'un itinerari que comporta una destinació excepcional.

CHARLIE LOVETT
El coleccionista de libros
 Editorial Plaza&Janés,
 2014, 394 pàg.

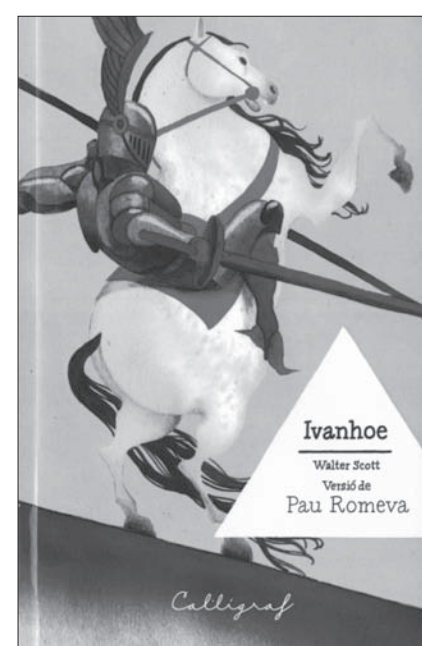
Mentre Peter Byerly fulleja un manual del segle XVIII sobre falsificacions d'escriptors clàssics, troba a les pàgines del llibre una aquarel·la victoriana que representa una dona idèntica a la seva esposa, ja morta. Peter s'embarca en una investigació que li permetrà resoldre un dels debats més controvertits de la història de la literatura: la veritable identitat de les obres atribuïdes a William Shakespeare.

MARIA BARBAL
En la pell de l'altre
 Columna Edicions, 2014, 332 pàg.

Aquesta novel·la presenta la vida de dues joves (Ramona Marquès i Mireia Ferrer) des del 1971 fins a l'actualitat. Ramona falsejarà la història de la seva mare, identificant-la com a deportada. Així assolirà el seu objectiu: transformar-se en una figura omnipresent en l'esfera pública i en portaveu del patiment de les veritables víctimes del franquisme. De la seva banda, Mireia patirà episodis de violència de gènere per part del seu marit.

WALTER SCOTT
(versión de PAU ROMEVA)
Ivanhoe
 Edicions Cal·ligraf, 2014, 100 pàg.

Aquesta versió abreujada de la cèlebre novel·la històrica de Walter Scott —ambientada a l'Anglaterra medieval— feta pel pedagog i escriptor Pau Romeva va ser publicada per primer cop el 1929 amb el propòsit de donar a conèixer les grans obres clàssiques als joves lectors. Ara es recupera aquella edició amb la mateixa voluntat de fomentar la passió per la lectura entre els adolescents i entre aquells que no ho són tant.

Crítica literària

Parlar i escriure bé

En un primer moment, el nombre de pàgines pot espantar una mica. Però no. Veureu com és una eina amable, molt útil, amb una presentació innovadora i amb índexs finals complets. Pot ser un bon regal per a qualsevol ocasió i persona, més ara que iniciem un nou curs. Segons els autors, el llibre ha sorgit de les preguntes dels seus alumnes que no sabien on anar a trobar les respostes, i s'inspira en el *Practical English Usage* de Michael Swan un clàssic a Gran Bretanya.

És la primera gramàtica d'ús de la llengua catalana ordenada alfabèticament que permet trobar sense complicacions la solució a problemes en l'ús de la llengua per tal d'agilitzar la cerca d'un terme. Adreçada a tot tipus d'usuaris (estudiants, professors, estrangers...) també fa la diferència entre l'ús oral i escrit de la llengua de manera clara i senzilla. Entenc que no és per a especialistes sinó per a usuaris «normals» de la llengua.

Els dubtes a l'hora de fer ús de la llengua són nombrosos. Parlem i escrivim no del tot bé i val la pena esmerçar-s'hi. És una eina d'ús per a tothom, fàcilment manejable i amb exemples i explicacions senzilles d'ús corrent incorporant expressions errònies, ratllades, que

MARTA MAS i ALBERT VILAGRASA**Gramàtica catalana de la A a la Z.**

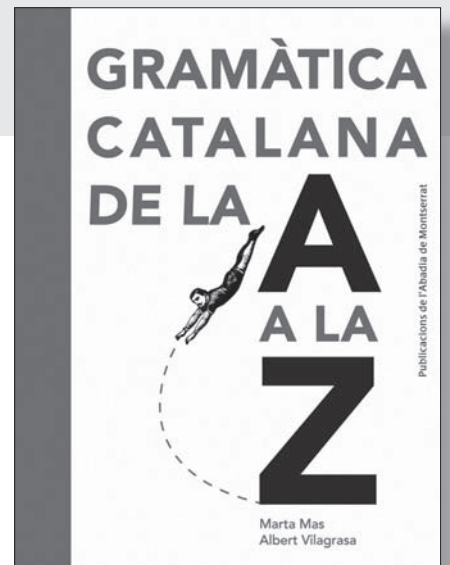
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2012, 500 pàg.

podem fer habitualment a fi de poder corregir-les. Algun exemple, el tema de les hores (aneu a la lletra H), o bé, els números (aneu a la lletra N), que poden suposar certa complexitat, són explicats a bastament i amb claredat. Sabeu quan s'ha d'escriure *què, per què, per a què? Pensar amb o pensar en?* Oi que dubtem? No cal ser expert en res, només cal tenir ganes de parlar i escriure bé la llengua.

A grans trets, l'origen de la llengua catalana se situa cap allà els segles VII-VIII (oral, evolucionada i diferenciada de la llatina) i el segle XII (escrita; tenint en compte que ja al segle IX es redacten documents quotidians, per exemple, testaments). El document més antic és el de la consagració de la Seu d'Urgell el 839 on apareixen topònims amb fonètica catalana. Va ser amb la vinguda dels romans a la costa mediterrània (Empúries, 218 aC) que el llatí parlat es va barrejar amb les llengües dels nadius (iber, celta, fenici, grec...) i s'establien així particularitats lingüísti-

ques territorials. Amb la fragmentació del llatí vulgar per la caiguda de l'imperi romà (segle V dC) es va donar pas al que coneixem com a llengües romàniques (de la Romània): el galaicoportuguès, el castellà, el català, l'occità, el francès, el sard...). Essent difícil precisar quan el català esdevé una llengua diferenciada de la llatina. Els primers documents escrits són de tipus religiós i jurídic; alguns exemples: del segle XI (*Greuges de Greuges de Guitard Isarn, senyor de Caboet, Jurament de Radulf Oriol a Ramon IV de Pallars Jussà*), segle XII (*Greuges dels homes de Sant Pere de Graudescales i els Greuges dels Homes d'Hostafrancs de Sió*), segle XIII (*Homilies d'Organyà*, amb influència occitana: en el Concili de Tours l'Església demana traduir les homilies *in rusticam Romanam lingua a fi que el poble entengués el que es deia*). La contribució més important a la creació de la llengua literària fou l'obra del mallorquí Ramon Llull (1232-ca. 1316). I és al XV, amb la poesia d'Ausiàs March lliure d'occitanismes, que s'assoleix la

Rosa M. Boixareu
Vilaplana
Síndica de Greuges
de la URL

normalització lingüística. No és la intenció, ni el lloc, de fer un recorregut pels orígens de la llengua. Però sí que és el lloc de recordar que podem, hem, de parlar i escriure millor de com ho fem. D'aquí ve el comentari sobre una gramàtica que ens hi pot ajudar.

Crítica teatral

De la ràdio d'època al teatre de sempre

«LA RATONERA (The Mousetrap)», d'Agatha Christie.

INTÈRPRETS: Mariona Ribas, Ferran Carvajal, Aleix Rengel, Xavier Bertran, Anna Gras-Carreño, Santi Ibáñez, Joan Amargós i Isabel Rocatti.

DIRECCIÓ: Víctor Conde.
Teatre Apolo, Barcelona.
Sense data de sortida.

La novel·la negra ha evolucionat molt en més de mig segle des de la primera versió de *La ratonera*. Això no treu que el gènere hagi tingut els seus mestres contemporanis. Un d'aquests és Agatha Christie. Impertorbable, previsible, prolífica, misteriosa, enigmàtica i sovint cruel amb els seus personatges, l'autora de més de vuitanta obres de narrativa i teatre, portada sovint al cinema amb títols cèlebres, i creadora detectivesca dels personatges de ficció Hercule Poirot i Miss Marple, aguantada cada vegada més amb l'aura d'un temps on el crim no era gens matusser i esdevenia gairebé un art.

La ratonera va néixer com a guió radiofònic de l'època per passar després a narració literària i, posteriorment, a versió teatral. I això es nota perquè

© Javier Naval

Els protagonistes de *La ratonera* al complet, amb cara de sospitosos, tal com els va crear Agatha Christie.

la trama manté aquesta estructura de base narrativa a través dels diversos personatges i, sobretot, en boca del presumpte sergent Trotter que acaba portant la batuta de la investigació. Agatha Christie té la suficient habilitat per no deixar només la trama en el clàssic triangle mort, sospitosos i desenllaç, sinó que hi aporta una raó de fons per explicar quins motius mouen els criminals a executar els seus crims.

La trama té lloc al saló noble d'una mansió victoriana —una escenografia força efectista reforçada amb foscors i penombres— que s'estrena aquella

mateixa nit com a casa rural, bloquejada per una tempesta de neu, i amb cinc hostes que hi arriben, quatre amb reserva i un per atzar. Al costat de la jove parella que regenta la mansió, apareix també, suant i amb esquís enmig de la neu, el que es presenta com a sergent de la policia, seguint la pista d'un assassinat comès a la població.

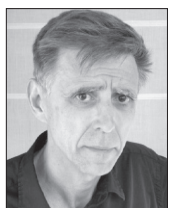
I no diré res més. Tothom es fa sospitosos i l'objectiu de l'obra és aquest. Però sempre hi ha algú que no és qui diu que és i algú altre que deslloriga la incògnita i resol el cas. Poden estar tranquils, doncs, els espectadors, que

la companyia els fa la feina difícil i els aclareix tots els dubtes, no sense un punt de sorpresa.

La posada en escena ha fet que els personatges tinguin una caracterització volgutament encarrada i tibant, a l'estil de la vella escola, per mantenir l'ambientació original a la dècada dels anys quaranta del segle passat. Ai, si Agatha Christie hagués nascut a l'era del telèfon mòbil, quantes trames no hauria hagut de resoldre d'una altra manera! Aquí, amb un vell telèfon negre de cordó i una línia telefònica tallada n'hi ha prou.

L'obra peca d'excés. Avui dia, acostumats al ritme trepidant de les sèries i pel·lícules del gènere, dues peces d'una hora, amb entreacte, per resoldre un assassinat —o més d'un—, en teatre, es fan llargues i arrossequen, a més, el llast comentat abans de la base narrativa i radiofònica. Fa la impressió que si, enmig de la representació, un tanqués els ulls, és com si es trobés al costat d'un antic aparell radiofònic Telefunken esmolant l'oïda i la imaginació. És el perill de posar cara i veu a personatges de la ficció literària: a vegades es desmitifica la imatge que cadascú en té. La companyia, però, fa mans i mànigues perquè no sigui així i aguantar el repte, com si Agatha Christie estigués encara espiant-los des de darrere les bambolines, com la primera nit d'estrena.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

JOSEP PÀMIES, PAGÈS I ACTIVISTA SOCIAL

«Si el que cura està prohibit és que alguna cosa falla»

Carme Munté

Josep Pàmies és un pagès de Balaguer de 66 anys. Fa cinc anys va posar en marxa l'associació Dolça Revolució. Va descobrir una planta, l'estèvia, amb moltes propietats medicinals però que està prohibida de comercialitzar. A partir d'aquí va anar estirant el fil fins adonar-se que moltes de les coses prohibides amaguen, segons ell, interessos al seu darrere.

Per què va iniciar una nova «revolució»?

Va ser arran de descobrir l'estèvia, una planta medicinal del Paraguai. Entre altres propietats, va bé per a la diabetis, la hipertensió i el colesterol. A més, cadascú se la pot cultivar a casa. El problema és que està prohibit comercialitzar-la. Si el que pot curar està prohibit és que alguna cosa falla. La indústria farmacèutica no busca curar sinó cronificar per així poder prosseguir i ampliar el seu negoci. Va ser arran d'aquesta constatació que vaig començar l'associació Dolça Revolució.

I per què «dolça»?

Cal recuperar els coneixements populars d'autocuració, però ho hem de fer molt a poc a poc. Les revolucions han de ser lentes i pacífiques, hem de canviar nosaltres individualment perquè la societat en el seu conjunt canviï. Al darrere de les prohibicions d'algunes plantes medicinals, de les bombetes que no es fonen o de la sal del mar, hi ha els lobbies farmacèutics, alimentaris, armamentístics... que pressionen

Brussel·les i els Estats Units.

Aquest estiu hem seguit amb angoixa els estralls del virus de l'Ebola. Seguidament apareixen les primeres vacunes...

L'Ebola és un virus que va aparèixer l'any 1976 no se sap si espontàniament o procedent d'un laboratori. L'exèrcit dels Estats Units en té la patent. És previst que l'any 2015 ja tinguin la vacuna a punt, cosa que suposarà un altre negoci com el que va ser el de la Grip A. L'Ebola crea terror en l'home blanc amb la finalitat que consumeixi nous medicaments.

Vostè, al seu blog, parla de mètodes naturals per combatre l'Ebola.

Hi ha tres herbes que ajuden a

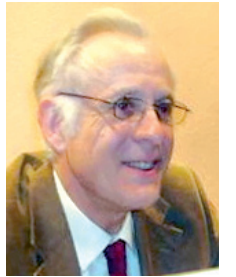
augmentar les defenses del sistema immunitari: la *Garcinia kola* (Bitter kola), l'*Artemisia annua* i, la tercera, la *Moringa oleifera*. Perquè, en definitiva, l'Ebola es combat evitant la desnutrició i millorant el sistema immunològic dels africans.

A partir dels canvis de medicina, vostè demana un canvi total.

Sí, per això estem reorientant el nostre discurs. Hem de parlar de plantes medicinals, evidentment, però també ens hem de preguntar què mengem, què respirem, quines fonts d'energia i tecnologia de comunicació emprem, quines bombetes encenem... Malgrat totes les pressions que rebo, estic tranquil des del dia que vaig decidir no tenir por.

www.dolcarevolucio.cat.

Pensant-ho millor

Antoni Coll
Periodista

El nostre estimat tràfec

Romano Guardini, teòleg alemany d'origen italià, avisava que l'home viu exclusivament abocat a l'exterior, arrossegat d'una impressió a l'altra, en un tràfec de quefers externs que li fan perdre seguretat interior. La vagabunderia constant per tot el que passa a fora, li impedeix centrar-se en el que és important i acaba en atrofia espiritual.

Així es va expressar... el 1943, fa més de setanta anys. Què diria ara!

Què diria del torrent d'informació que flueix constantment? I del picoteig constant de notícies i rumors, experiències i emocions al qual ens lliurem al despatx i a casa, quan mengem o quan passem? Internet ja no ocupa només el despatx, se'ns ha ficat a les butxaques i —sembla—, que aviat a les nostres ulleres. Noves o repetides, cada dia rebem centenars de notícies. A veure si Google inventa i comercialitza uns espais de silenci, un temps per pensar. Serà l'única manera.

Agafem un dia qualsevol per il·lustrar el cabal d'informació variada que ens arriba: el «dret a decidir», els embolics de Jordi Pujol, declaracions de Rajoy i de Montoro, afirmacions de Camacho, rèplica de Mas, puntualització de Junqueras, intervenció d'Herrera, tot això barrejat a l'informatiu amb l'Ebola, la crisi d'Ucraïna, la crisi de Gaza, la crisi de Síria, la d'Iraq, les amenaces de l'Estat Islàmic amb el corresponent vídeo d'una decapitació. I en el mateix lot, el preu dels diners, una operació quirúrgica difícil, la notícia d'uns okupes, si sortim o no de la crisi, revelacions d'una examant d'Hollande, els darrers fitxatges del futbol...

Són notícies que ens arriben a través de totes les cadenes de ràdio i televisió, que surten a internet, que comenten els tertulians, que ens salten al mòbil...

Ens distreuen tant que gairebé no deixen temps al silenci creatiu. Newton va descobrir la Llei de la Gravetat quan observava la caiguda d'una poma; Franklin va inventar el parallamps quan observava una tempesta; Fleming, la penicil·lina quan observava la floridura sobre una preparació; Manuel Jalón va inventar l'instrument més humil, però no menys pràctic, del pal de fregar, pensant com ajudar les dones que fregaven el terra agenollades...

Pensaven, «per què passa?» o «què hi podríem fer?» És a dir: pensaven.

Rauxa

Babette, la serventa (I)

El festí de Babette és una excel·lent pel·lícula danesa (1987) dirigida per Gabriel Axel i basada en la novel·la homònima de l'escriptora Isak Dinesen. L'argument sembla intrascendent: una reconeguda xef de París, Babette, es veu obligada a exiliar-se en un poble perdut de Dinamarca, on fa de cuinera de dues germanes d'una certa edat, luteranes devotes. Quan li toca una suma extraordinària a la rifa, en lloc de refer la seva vida decideix gastar-s'ho tot en un banquet perquè les dues germanes i els veïns tastin les delícies de la millor cuina francesa del moment. La pel·lícula ofereix diverses lectures, però en cap cas no es pot interpretar com una lliçó de gastronomia portada al cinema i encara menys com un elogi del sibirisme. A través de la cuina i del menjar l'obra ens mostra dues

concepcions de l'existència humana molt diferents; per a les dues germanes el menjar no és més que un pur tràmit gairebé menyspreable que només alimenta el cos i que cal despatxar ràpidament. La seva pietat fervorosa però estèril els impedeix veure més enllà de les aparences i tastar el món espiritual. Per a Babette, en canvi, el menjar és molt més que un aliment per saciar la gana i la set biològiques; amb la seva cuina pretén saciar aquella gana i aquella set que no es veuen i que justament per això són les més fonamentals. Nutricionalment parlant els pobres del poble s'alimenten igual amb un menjar o amb l'altre, però només els plats de Babette són capaços de fer que la seva ànima moribunda revisqui.

Eduard Brufau

